

TOMIS

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CUM CE VA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNSECĂ ÎN VEC = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

† Mitropolitul Athanasie Mironescu; Virtuți cetățenești, Datorie și conștiință, Pisma, Cuvânt înainte, Odată ce te simți chemat a fi preot învață neîncetat traduceri din lucrările Ț. Mitropolitului Athanasie Mironescu; De Anul Nou 1932 de Vicar Gr. Dumitrescu; De Anul Nou de Pr. Alex. B. Ionescu; Scăderea credinței de Pr. Rădulescu-Cosâmbești; La începutul unui an nou de Pr. D. Andrei-Săcele; Diverse.

2.34.500/1933

Tip. LUCRĂTORII ASOCIAȚI Str. Mircea 5 Constanța

Conducerea Revistei

Comitetul diriguitor :

Director : **VICAR GR. DUMITRESCU**

Redactor : **DIAC. AR. VÂRNAV**

Membrii : *Ec. Gh. N. Ionescu*
" *V. Georgescu*
" *C. Popescu-Palas*
" *I. Grigorescu*

Colaboratori :

Ec. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița ; Ec. Gh. Popescu-Urziceni ; Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu ; Pr. N. C. Munteanu-Muntmarg-Scorțeni-Bacău ; Pr. I. Popescu-Ialomița ; Ec. I. V. Pascu-Focșani-Putna ; Ec. I. Ciolca--Ialomița ; Pr. George Petre Ialomița ; Pr. Grivas D. Cruceanu-Hagiu-Doctorand — Cernica Ilfov ; Pr. I. O. Popa-Ialomița ; Ic. Cornețiu M. Grumăzescu-București ; Ic. Ath. Majorof, superiorul bisericii Alexandru New-sley-Sofia.

*

Se primesc spre publicare articole și dela alte persoane.

Ele vor fi scrise citeț și pe o singură pagină.

Schimbul de reviste, trimeri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei „Tomis“, la Sf. Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonații particulari 120 lei

„ pentru cântăreți 100 „

ARHIEPISCOPIA TOMIS
BIBLIOTECA Nr. 22647

† ATHANASIE MIRONESCU
fost Mitropolit Primat

TOMISUL**FOAE OFICIALĂ EPARHIALĂ****SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI
EPISCOP GHERONTIE****-| MITROPOLITUL ATHANASIE MIRONESCU**

S'a stins din viață în vârstă de 73 ani și a fost înmormântat în ziua de 11 Octomvrie 1931 la Mănăstirea Cernica, unde cu o resignare de adevărat creștin și patriot, a stat marele sihastru, timp de 20 ani.

Personalitatea sa o sintetizează Primul ministru al Țării și istoric, Domnul profesor Nicolae Iorga, în rândurile de mai jos, scrise cu ocazia înmormântării :

„Inzestrat cu o inteligență vioaie, iubitor pasionat al cărții, până în clipa din urmă, când spunea că dela dânsa îi vine mângâierea, spirit de ordine și de autoritate, capabil de a domina o biserică, în care de atunci începuse a opera spiritul anarhic, atât de nepotrivit cu disciplina ei de două ori milenară și cu scopuri sfinte pe care le urmărește, părintele Athanasie a căzut jertfă intrigilor cari nu cruță pe nimeni și celei mai deloiale din falsele prietenii.

De atunci în singurătatea de aci dela Cernica, a dus o viață de retragere consacrată lecturilor și studiilor, care poate servi de exemplu oricui.

O întâmplare care m'a făcut martor înduioșat al loviturii ce l-a răpus, mi-a dat prilej să cunosc ultimile sale gânduri asupra bisericii pe care atâta a iubit-o și, devenind ca un depozitar al testamentului său moral, mă simt îndatorit a le comunica.

Părintele Athanasie dorea o biserică de clerici crescuți în spiritul bisericesc ca odinioară. Măririle lumii îl lăsau indiferent și visul său, ca și al multora, între care mă număr și eu, era undeva la Sf. Spiridon, la Radu-Vodă, o conducere bisericească înconjurată numai de tiparnițe și de chilii. În episcopat era dușmanul inițiativelor grăbite și nervoase, cari fac mai mult rău aruncând sămânța criticeii fără rod. Călugării cu pregătire pentru viața monahală în sensul tradițiilor

lui Paisie și lui Gheorghie de Cernica îi doria să locuiască numai în venerabilele lăcașuri datorite de strămoși.

Ca ministru al Cultelor și ca istoric al acestei biserici, declar înaintea acestui sicriu, că în această direcție înțeleg să întrebuițez, întrucât e rolul Statului, silințele mele la acest departament. Astfel cred, că voi mulțami sufletul aceluia care s'a desfăcut cu mintea din mijlocul lumii pe pragul casei mele, cu cuvinte de înțelepciune blândă și de sfântă resemnare pe care niciodată nu le voi uita".

În această concisă biografie, fiecare idee ni descopere noi domenii de bogăție din sufletul mare și ales al Mitropolitului Athanasie.

Om de o cultură vastă, pentru care merit a fost numit profesor universitar la catedra de morală dela facultatea de teologie din București, lasă în această ramură următoarele lucrări tipărite :

1) „Manual de teologie morală“, lucrare desvoltată, cuprinzând peste 700 pagini și scrisă pentru cei cari doresc să facă studii mai aprofundate în acest domeniu, cât și pentru preoți, ca să-l aibă ca izvor în compunerea predicilor.

2) „Etica evoluționistă și etica creștină“, în care urmărește combaterea moralei filozofice a lui H. Spencer și Darwin. Cartea aceasta este de o deosebită erudiție teologică și științifică. Deși scrisă în 1893, totuș și azi are aceeaș valoare pentru un teolog.

Ca să vină mai mult în ajutorul preotului catehet, scrie „Morața pentru copii“ în care preceptele morale sunt îmbrăcate în haina unor povestiri atrăgătoare.

Neprețuită valoare pentru noi teologii români prezintă traducerea „Istoriei bisericești universale“ în 4 volume, a profesorului Eusebiu Popovici. Fiind un desăvârșit cunoscător al limbii germane, cum, de altfel, cunoștea tot atât de bine și limba franceză, traducerea Istoriei bisericești este un tezaur de limbă și cunoștințe.

În ramura istorică scrie, după diferite documente pe care le traduce, în special după colecția Migne, lucrarea „Sfântul Athanase și biserica din timpul său“, urmărind ideea ortodoxă sotiriologică, cu începere din timpul bărbaților apostolici și analizând toate scrierile Sf. Athanasie în lupta acestuia cu arianismul.

Se pare că personalitatea deosebită a Mitropolitului Athanasie este imprimată de aceea a marelui ierarh, ce și-l luase ca patron, căci caracterizarea ce o face Sfântului, i se potrivește de minune :

„Împilarea pentru credință, ridicarea din nou, căderea iar și înălțarea de apoi, demnitatea creștină superioară, curajul covârșitor în orice nenorocire, strălucesc în istoria lui“.

Tot ca lucrare istorică poate fi privit „Istoricul eparhie;

Râmnicului Noului Severin", lucrare pe care o dedică Regelui Carol, cu ocazia Jubileului din 1906.

Aci în introducere de 130 pagini se găsește scris tot ce se poate spune istoricește despre înființarea bisericii și a episcopiei Oltene, apoi în restul de aproape 700 pagini, se descrie complect Episcopia Râmnicului, averile ei și întreaga statistică a eparhiei.

„Monografia Mănăstirii Cernica“, 1 volum de 360 pagini este ultima lucrare a Mitropolitului Athanasie.

În toate aceste scrieri, oricât vei căuta o notă autobiografică sau o însemnare despre sine, nu vei găsi. Atât Istoria Râmnicului Noului Severin, cât și Monografia Mănăstirii Cernica, merg cu date dezvoltate în descriere până la el; despre sine însă, nu spune nimic. Atâta modestie a fost în acest mare prelat al bisericii, căruia și soarta i-a hărăzit un sfârșit tot atât de modest, ca și cum singur și l-ar fi aranjat.

Fiind numit în comisia pentru programa învățământului secundar, în 1898, pe când era episcop al Râmnicului, iar Ministrul Spiru Haret, pretinde să se treacă în Lege, învățământul religiei până în clasa VIII de liceu. Neluându-i-se în seamă propunerea, se retrage din comisie și scrie lucrarea „Religia în școlile secundare“ studiu comparativ, al învățământului religios în alte țări și la noi.

Când este ales Mitropolit Primat, preoțimea din eparhia Râmnicului îi oferă un album cu iscăliturile tuturor preoților din acea eparhie, iar fostul lor ierarh li dedică lucrarea „Sfaturi către Preoți“ lucrare pastorală în care se dau învățături preotului luându-l încă de când este candidat și aspiră la preoție și luminându-l apoi în toate împrejurările din viața sa de păstor.

Revista „Biserica Ortodoxă Română“ din acel timp cuprinde articolele sale și minunatele sale pastorale. Revista „Amvonul“ organul societății „Ajutorul“, în al cărui comitet de redacție era și Preotul Ilie Teodorescu, mai apoi Ilarie, primul episcop al Constanței, urmărește în anii 1909—1911 cu laude, întreaga sa activitate de Mitropolit Primat, îl apără, îl înconjoară cu dragoste și devotament, regretă plecarea sa, ba chiar cearcă readucerea pe scaunul mitropolitan a „marelui și distinsului Ierarh Mitropolitul Athanasie prietenul preoților“.

Biserica îl scrie între ierarhii mari ai ei, căci după zisa sa: „Cenușa veche strămoșească, Datori sunt fiii s'o cinstească“

Moartea și înmormântarea. — În ziua de 8 Octombrie 1931, Mitropolitul Athanasie se dusesese la Domnul Prim Ministru Nicolae Iorga și după convorbirea pe care Domnia-Sa o redă în scrisoarea de mai sus, l-a poftit în bibliotecă și l-a întrebat ce carte i-ar plăcea, ca să-i ofere.

N'a mai avut timp să răspundă căci un atac de paralizie, abia i-a îngăduit să strige „Gheorghé“, pe nepotul său cu care venise, și a căzut jos.

A fost ridicat de șeful de Cabinet al Domnului Prim Ministru, pus în mașină și trimis la sanatoriul „Regina Elisabeta”. În ziua de 9 Octombrie 1931 a încetat din viață în acest sanatoriu. A fost îmbrăcat în antereu, rasă și potcap cu camilafcă, deosebindu-se de un modest călugăr prin epitrahilul, omoforul și engolpionul arhieresc ce i s'au pus.

Așezat astfel în sicriu, a fost dus în morga sanatoriului. La capul lui era un sfeșnic de lemn cu o lumânărică. A doua zi un Prea Sfințit Arhiepiscop, unul dintre admiratorii și foștii săi studenți la teologie, înaintea unui camion de piață, a condus pe fostul Mitropolit primat al țării, la Mănăstirea Cernica, în biserică „Sf. Nicolae”.

Aici, credincioșii veniți cu sutele din București și împrejurimi, în automobile sau pe jos, cărturarii țării, câțiva mari demnitari, etc. au pelerinat în fața sicriului împodobit cu câteva buchete de flori, de călugării mănăstirii, cu cari și-a petrecut cei 21 de ani de sihăstrie, ziua în mijlocul cărților sale — multe și importante—noaptea, în privigheri și rugăciuni pentru pacea lumii și mântuirea sufletelor tuturor.

În ziua de 11 Octombrie, dimineața s'a săvârșit liturghia arhierască cu arhimandriți, ieromonahi și ierodiaconi, iar corul seminarului monahal a cântat pentru ultima oară Sfânta Liturghie celui ce a fost—in toată viața—un iubitor pasionat al slujbelor bisericesti.

Imediat după sfânta liturghie, la ora 11.30 s'a început prohodul, la care a slujit înalt Prea Sfințitul Mitropolit al Moldovei înalt Prea Sfințitul Mitropolit Gurie al Basarabiei P. P. S. S. Episcopi: Cosma al Dunării de jos, Ghencadie al Buzăului, Gherontie al Tomisului și Durostorului; Grigorie al Aradului; Prea Sfințitul Arhiepiscop Platon Ploșteanu Vicarul Patriarhiei, Prea Cuviosul Arhimandrit Filaret Jocu, exarhul Mănăstirilor Ungro-Vlahiei, Prea Cuviosul Arhimandrit Justin Șerbănescu, preoții și diaconii, cari au slujit sfânta liturghie etc., în prezența nepoșilor defunctului: D-l Gh. Mironescu fost prim ministru, D-l Dr. Th. Mironescu, cu soțiile și copiii și a multor credincioși.

S'au ținut cuvântări s'a citit scrisoarea din partea d-lui profesor, rector și prim ministru Nicolae Iorga.

Câțiva profesori universitari tineri au reliefat demn și sincer netăgăduitele merite ale Mitropolitului Athanasie.

D-l avocat Tudor Popescu membru al Societății Ortodoxe a femeilor române, a spus lucrurilor pe nume, arătând cum Mitropolitul Athanasie a fost victima subminării vrăjmașilor ortodoxiei românești.

D-sa a vorbit liber, din spontaneitatea inimii sale sincere și a caracterului său hotărât și drept.

Cu o voce pătrunzătoare și clară a atins inimile asistenților, a stors lacrimi și a spulberat încoieli.

După terminarea pogribaniei clerul a mers la sicriu și, închinându-se sfintei evanghelii, a dat ultima sărutare ilustrului Mitropolit Athanasie și apoi, în sunetul clopotelor s'a format un impozant cortegiu, conducându-l la cimitirul Mănăstirii și așezându-l aproape de bisericuța „Sfântului Lazăr”, într-o nădejdea învierii și a vieții de veci.

O scurtă ectenie, un pumn de pământ și paosul tradițional, au înconjunat trecerea de pe pământ la Cer, al celui ce a fost fala bisericii și a școlii teologice, ajutorul celor lipsiți, mângâietorul celor întristați, care pururea a binecuvântat.

Veșnică lui pomenire.

CRONICAR

VIRTUȚI CETĂȚENEȘTI *)

Porunca a 5-a a Decalogului cuprinde în sine și principiul: „A ne alipi de patrie”.—Pe acest principiu se bazează toate virtuțile cetățenești; de aceea vom începe cu *dragostea către patrie*.

Prin aceasta se înțelege mai întâi dragostea către colțișorul de pământ unde am deschis întâiași dată ochii spre a vedea lumina, unde am auzit și am rostit graiul părintesc, unde am crescut și ne-am instruit. Însă dragostea către patrie nu se mărginește numai la locul natal ca atare, la șesurile, țarinele, pădurile și râurile lui, ci ea îmbrățișează țara întreagă, ca țara părinților noștri, cari ne-au lăsat-o moștenire, cari au cultivat-o și i-au întipărit particularitățile lor caracteristice. De aici urmează că dragostea către patrie este totodată dragostea către *poporul* care ne-a lăsat ca moștenire sufletească *limba* sa, prin care am devenit conștienți de noi înșine. Dragostea către patrie, ca iubire de țară, de popor și de limbă îmbrățișează și *istoria acestui popor*, amintirile sale din trecut, eroii săi, tradițiile, moravurile, datinele, producțiile sale artistice și literare: toate acestea nu ca un trecut închis ci ca substrat al vieții de astăzi, ca îndemnuri puternice pentru continuarea și desăvârșirea ei organică pe viitor. Dar fiindcă statul cu legile sale, ce în multe priviri sunt dictate de caracterul poporului, înfățișează forma cea mai generală pentru dezvoltarea istorică a unui popor, de aceea dragostea către patrie atinge deplinătatea sa morală ca iubire de stat, de stabilitatea și viitorul său istoric **).

Dragostea către patrie se arată mai întâi în conlucrarea conștiințioasă la binele obștesc, în silința de a-l înainta chiar din inițiativa particulară d. e. prin asociații libere în scopuri de binefacere sau de cultură. Iubirea de țară cere ca cetățenii cu stare să lucreze pentru îmbunătățirea materială și

*) Din „Manual de Teologie Morală” de Dr. Athanasie Mironescu Craioveanu, anul 1895, pag. 740.

***) *Boissier*. Le fin du Paganisme II. p. 396 reproduce și răstoarnă învinierea ce adversarii religiei creștine începând cu Cels aduc creștinilor ca ar fi fost lipsiți de *patriotism*. Aceasta poate fi adevărat, zice el cât timp creștinismul a stat ascuns în catacombe, dar când a pătruns în păturile de mai sus ale societății au îmbrățișat ideile acestora, ce privește iubirea de țară. Spre dovadă n'avem decât a ne aminti luotele susținute de strămoșii noștri pentru apararea legii și a moșiei. Și ci erau creștini poate mai buni decât mulți dintre noi creștinii de astăzi. E adevărat însă că după învățătura religiei creștine patria nu este bunul absolut, cum o considerau păgânii, Grecii și Romanii, anihilând pentru ea chiar persoana omului, ci este un bun relativ adică un mijloc pentru a ajunge la un scop mai înalt; ea este locul de pregătire spre a ajunge la patria cerească. Vezi Epistola către Diognēt c. 5 mai sus p. 374 nota și *Linsenmann* l. c. p. 627.

morală a cetățenilor fără stare; iar acei din urmă să fie iubitori de muncă, ce-i isvorul avuției, să știe a-și înfrâna plăcerile, a se îndestula și mulțumi cu puținul ce au sau ce pot câștiga (economia).

Dragostea către patrie se arată apoi în supunere la legile statului și în plata de bună voie a dărilor publice¹⁾; de asemeni în respect și cinstire către capul statului și celelalte autorități și în voința gata de a apăra patria la vreme de nevoie. În scopul de a spori respectul către stăpânire poruncește și Apostolul: *A face rugăciuni pentru împărați și pentru toți cei ce sunt în dregătorii, ca să ducem viață lină și cu odihnă întru toată buna credință și curăția*²⁾ Aceasta se datorește numai stăpânirii, căci ea ocrotește pe cetățeni de făcătorii de rele; ea menține ordinea publică, ea păzește bunele relații sau pacea cu celelalte puteri. Virtuțile cetățenești obligatoare pentru fiecare cetățean sunt munca, interesul viu pentru treburile publice și pentru o viață națională sănătoasă, patriotismul luminat. Iar virtuțile la a căror practică morală creștină *sfătuește* pe fiecare cetățean sunt: jertfirea pentru binele public și eroismul. Miezul acestor virtuți este *dreptatea* întemeiată pe dragostea către patrie. Căci dreptatea cu speciile ei este cum am văzut întărirea statelor.

1) Rom. 13, 6 sq. Vezi și mai sus cele zise despre dreptatea legală la p. 662 sq. Morala creștină nu admite o supunere numai în exterior — adică numai de frică la legile statului ci o supunere din inimă în deplină cunoștință că așa e bine și de folos atât pentru individ cât și pentru societate cu un cuvânt, morala creștină cere o supunere demnă de cetățeanul liber, o supunere în *conștiință* cum învață Apostolul Pavel.

2) I Tim. 2, 1 sq.

DATORIE ȘI CONȘTIINȚĂ*)

Viața omului pe pământ are valoare adevărată și mai înaltă numai dacă se'nțelege ca o stadiu de trecere la locașurile luminei de veci din cealaltă lume. Dacă mormântul închide cele de pe urmă rămășiți ale omului, dacă nimic nu ne duce prin întunecimea mormântului în o patrie mai bună, atunci viața omenească n'are valoare, în ori-ce caz n'are mai multă valoare de cât viața celei mai sărmene viețări, ce află în iarbă cerul său.

Dar cu valoarea vieții cade atunci și *valoarea înaltă și a tot covârșitoare a moralității. Virtutea are o valoare fără asemănare mai mare de cât toate bunurile pământești, neacceptând nici viața. De aceea trebuie să fim gata mai curând*

* Din „Etica Evoluționistă și Etica Creștină“ de Iconomul Ath. Mironescu, anul 1893, pag. 107.

a da ori-ce averi și bunuri, ba chiar și viața, de cât a fi infideli virtuței. De cât o viață pătată cu călcări de lege și vinovății mai bine o moarte cinstită în serviciul datoriei. Sau după zisa poetului:

Decât o viață moartă

Mai bine o moarte vie!

Aceasta a fost de de-mult covingerea nestrămutată a oamenilor celor mai buni și mai aleși din toate părțile lumii.

Mai bine moarte decât neleguire! (malo mori quam foedari). Aceasta a fost deviza martirilor creștini, ce umplea de un curaj neînvingător chiar pe copii și fecioare fragede și pe bătrâni neputincioși. Această deviză i-a învățat a nesocoti rugurile aprinse, gratarele înfocate, scaunele de torturi, ghiarele tigrilor și ale leilor, și a făcut să odrăslească din sângele lor laurii pentru încununarea fericiților.

Însă n'au făcut aceasta numai martirii creștini, care s'au putut întări în slăbiciunea lor privind chipul Celui restiguit, întocmai ca edera ce se sprijinește pe un arbore tare, nu; de aceleași duh au fost însuflețite și persoane din Vechiul Testament. Înțeleapta Susană a voit mai bine să sufere ocară și moarte de cât să-și piardă cinstea conjugală. Venerabilul preot Eliazer a fost rugat cu lacrimi să-și cruțe capul său albit și să se supună de formă poruncei străinului. Ci el voi mai bine să-și supună membrele sale slăbite la toate chinurile, decât să-și păteze bătrânețele cu o neleguire.

Dar exemplul fraților Macabei cât e de înalt! Ei au preferat a muri în cele mai mari chinuri, de cât a călca legea lui Dumnezeu moștenită dela părinți! Ce perspective strălucite li se deschidea în această viață dacă ar fi cedat forței în exterior! Antioh promitea celui mai tânăr, pe a cărui frunte strălucea încă nevinovăția copilăriei, viață și libertate, chiar avuții și alte bunătăți. Dar o privire în sus la Făcătorul cerului și al pământului, biruri frica de chinuri și de moarte. El jertfește cu bucurie primăvara vieții și intră cu aceeași vrednicie în slăvita ceată a fraților săi.

Dar întâlnim poate această convingere despre valoarea a tot covârșitoare a bunurilor morale numai în creștinism și la poporul Israelitean? Nu ea este o moștenire comună a tuturor popoarelor. Antigona lui Sophokle nesocotește porunca omenească pentru a-și împlini datoria sa către cei morți. „Nici o poruncă omenească, răspunde ea cu îndrăzneală lui Creon, nu ne va putea opri de a împlini legile cele vrednice ale Zeilor“ (v 446 sq). Pare că auzim aici cuvântul Scripturii că trebuie a asculta pre Dumnezeu mai mult decât pre oameni (Fapt V. 29). Neoptolem (un fiu al lui Achile) în Philoktet consideră ca ceva imposibil a lucra împotriva adevărului pentru vre-un folos material. Socrate declară Athenienilor în apologia sa ¹⁾, că el nu poate să n'asculte de or-

1) Apologia Socrat. c. 16. 17.

dinul ce i-au dat zeii, cum un soldat nu poate trăda postul său în bătălie. Mai bine vrea să piardă libertatea și viața de cât să-și calce datoria sa. El afirmă că omul virtuos nu se uită la folos ci la dreptate și se teme de nedreptate mai mult decât de moarte. *Platon* zice, că omul trebuie mai bine să sufere nedreptatea decât să facă nedreptate. În ochii săi virtutea are așa de mare valoare, că toate lucrurile pământești sunt mai pre jos în comparație cu ea ¹⁾. Au nu se pare că auzim aici cuvântul Apostolului, că nu trebuie a face răul ca să vie binele (Rom III, 8)?

Tot ast-fel a fost și convingerea Romei, doamna lumii. Această convingere se vede în istoria lui *Regul*, care spre a-și împlini datoria sa se hotără a se întoarce de bună-voe în captivitate, unde îl aștepta o moarte sigură. *Cicerone* zice că Dumnezeu a scris în inima tuturor oamenilor legea binelui și a răului, că nimeni, nici senat nici popor nu poate să scutească de această lege sau să dorească de la noi ceva contra ei ²⁾. Satiricul *Juvenal* apoi esplică frumos maxima: *potius mori quam foedari*. El zice: Dacă cine-va te citează martor pentru un fapt îndoios, chiar de ți-ar porunci tiranul *Phalaris* să juri strâmb, sub pedeapsă de a fi ars de viu în taurul său cel de aramă, privește ca cea mai mare rușine a prefera viața mai mult decât onoarea. Ce, se cade oare a rămânea în viață cu prețul bunului ce singur ne dă dreptul de a trăi? ³⁾.

Fă-ți datoria cu ori-ce preț: *fiat justitia pereat mundus*. Aceasta a fost de de-mult opinia genului omenesc. Aceasta este și astăzi.

Acum întrebăm iarăși pe *Spencer*: Cum ne va esplica după principii său această convingere generală ce'i pusă în practică mai ales de oamenii cei buni? Ce vom gândi despre toți eroii, care au voit mai bine să moară de cât să facă rău?

Dacă *Spencer* ar vrea să fie sincer trebuie a recunoaște, că după teoria sa purtarea celor ce s'au jertfit pentru convingerea lor a fost o nebunie goală, o trădare a vieții lor proprii. Da, el trebuie să înfereze purtarea lor ca cel mai înalt grad de imoralitate. Au nu e bine după *Spencer* numai ceea ce servă la prelungirea vieței fericite pe pământ și a plăcerii lumești? În consecință nu va fi oare bine moral-minte tot ce conservă și prelungeste viața pământească, iar contrariul de osândit? Așa dar dacă trădarea datoriei aduce cu sine păstrarea și prelungirea vieței, atunci în siste-

1) *Gorgias* c. 35.

2) De Republ. III. 22, apud *Lactantium Instit.* VI. 8 și De legg. II. 4.

3) ... Ambiguae si quando citabere testis

Incertaeque rei, Phalaris licet imperet, ut sis

Falsus et admoto jubeat perjuriam tauro;

Summum crede nefas animam praefere pudori.

Et propter vitam vivendi perdere causam. *Satir VIII.* vers. 80—84.

mul lui Spencer ea e favorabilă moralității. Dacă virtutea atrage piedici vieții, atunci este un viciu. Se poate mai mare confuzie a ideilor despre virtute și viciu?

Școala nouă ne arată bunurile culturii, ale progresului, ale umanității spre a garanta vieții ca și moralității înalta ei valoare. Dar aceste bunuri cum pot împrumuta moralității caracterul ei absolut, când înșile nu'l au? Fie că unele din aceste bunuri au un rang mai înalt de cât altele. Dar aceasta n'are nimic a face cu valoarea absolută a percepțelor morale. Ghinda poate fi o hrană mai bună de cât molozul în care scurmă șoricii. Nobila fără ce cade pradă leului poate fi mai bună de cât viermii și semințele ce servesc de hrană paserilor. Inșă ce are a face aceasta cu valoarea conduitei animalilor?

Ast-fel și unele din bunurile pământești pot pretinde o valoare mai înaltă. Dar ce folosește aceasta pentru moralitate? Ori cât am lăuda și am înălța aceste bunuri, ele nu pot da conduitei noastre valoarea absolută, ce nu atârână de nici o voe omenească. Da, omul poate poseda aceste bunuri într'un grad înalt, iar în moralitate să fie de tot jos, și vice-versa o cultură neînsemnată poate fi însoțită de moralitatea cea mai perfectă. Cultura înaltă a popoarelor cu care se încheia anticitatea, n'a fost însoțită de o adâncă decadentă morală? Apoi unele orașe mari de azi, cu toată arta lor și știința lor înfloritoare, cu toate bunurile culturii lor ajunse la o dezvoltare înaltă, nu ne amintesc oare de Sodoma și Gomora? Și cum ar putea moralitatea să derive valoarea ei de la bunuri, ce după natura lor pot fi accesibile numai pentru o mică parte din omenire? Au moralitatea nu este o moștenire comună a tuturor oamenilor fără deosebire?

PISMA *)

Unii oameni, feții mei, nu voesc a ajuta pe vecinii lor numai de lene, iar alții chiar de *pismă*. Ce răutate îngrozitoare! Să vă spun ce este ea! Sunt o seamă de oameni smintiți și răsfățați, cari nu voesc a se îndestula cu ce au. De aceea sunt nemulțumiți de câte-ori văd ori aud că alții trăesc mai bine decât dânșii. Dacă ei, de pildă, văd că unul are o haină mai bună, sau dacă aud că altul este lăudat pentru binele ce a făcut, atunci le pare rău și se întristează. Deci întristarea ce asemenea oameni simțesc pentru norocul

Din „Morala pentru Copii“ de Athanasie Episcop al Râmnicului și Noului Severin, anul 1899, pag. 65.

altora, se numește *pismă*. Trebuie să știți însă că toată lumea urăște pe oamenii pismași. Ei neputând suferi ca cine-va să trăească bine, nu le place să ajute pe alții, rare ori le dau chiar un sfat. Iar din această pricină nici alții nu voesc a le da lor ajutor. Ce câștigă de aici acești oameni smintiți? Nimic alta decât întristare. Dacă ar fi cuminți, ar trebui să le pară bine că semenii lor sunt fericiți; căci și aceștia s'ar bucura de fericirea lor și s'ar sili să-i facă și mai fericiți. Dar fiind-că sunt smintiți, se întristează de norocul altora și de aceea pătesc ceea ce a pățit un tânăr anume Stan Bolovan. Mi se pare că v'am povestit istoria lui.

Nu așa?

Copii nu-și puteau aduce aminte, și de aceea Moș Cosma urmă:

Stan Bolovan era fiul unor oameni de treabă. Tatăl său voi să 'și cheltuiască tot avutul său numai să-și crească bine copilul. De aceea îl trimise la aceeași școală la care mă dăduse și pe mine tatăl meu. În școală se aflau mulți copii de oameni cu stare, cari purtau haine ce-va mai bune decât Stan. Aceasta nu-i plăcea micului nebun; însă el nu se mulțumi numai cu atât, ci căuta, când îi venea bine, să murdărească și să strice frumoasele haine ale celorlalți. Ast-fel a încolțit în el pisma. Dacă el atunci s'ar fi venit în sine, s'ar fi cunoscut greșala, tot mai era timp a se îndrepta. Dar nu făcu așa, de aceea ajunse tot mai rău. Incet încet începu să pismuească pe ceilalți băeți pentru că îi vedea veseli cu jocurile lor; apoi nu-i lăsa în pace să se joace. De aceea ajunse așa de nesuferit, că dascălul fu silit a'l opri să se joace cu noi. Aceasta îl întărită și mai tare-și-i umplu sufletul de un necaz așa de mare pe jocurile noastre, că nu se mai uita la noi nici chiar când învățam lecțiile. De aceea nici odată nu putea răspunde ca noi când ne 'ntreba dascălul. Era lucru firesc atunci, ca dascălul să-și arate către noi mulțumirea sa, iar pe dânsul să-l pedepsească.

De aici un nou izvor de întristare.

Scurt vorbind, așa merse din zi în zi din treaptă în treaptă, până ce, după cât-va timp, el nu mai fu în stare a învăța ceva de folos, fiind-că sufletul său era tot-d'a-una stăpânit de necaz pentru sporul bun ce făceam noi la învățătură. Ast-fel își perdu tinerețea fără a-și câștiga vre o cunoștință cu care să poată trăi și el în lume. Pe lângă aceasta era necăjit că oamenii nu stau în relație cu dânsul, de oare-ce nimeni nu voia să vină măcar în atingere cu el, pare că ar fi fost un molipsit. Ajuns acum în vârstă și de oare-ce bunul său tată cheltuiuse cu el aproape toată averea sa, voi să intre într'o slujbă cu care să poată trăi și să întrețină pe bieții săi părinți. Dar fiind pus la cercare nu știu mai nimic așa că fu respins și rămase fără slujbă. Deci se văzu nevoit a-și

petrece toată viața ca un netrebnic, un vântură lume și a cerși de multe ori o bucată de pâine sau o haină veche dela oamenii cu cari își petrecuse copilăria, și le făcuse tot felul de șicane la jocurile lor. Acum spuneți-mi, dragii mei, ați fi vrut voi să fiți în locul acestui Stan Bolovan? Dar ce mai întreb eu, când se știe că nimeni nu voește a fi nefericit.

Așa dar, feriți-vă de răutatea pismeii și vă deprindeți mai vârtos a lua parte cu bucurie la ori-ce întâmplare fericită a semenilor voștri.

CUVÂNT ÎNAINTE *)

Chiar din studiul elementar al istoriei bisericești vedem, că persoana Sfântului Athanasie era foarte interesantă, soarta lui de tot extraordinară. Impilarea pentru credință, ridicarea din nou; căderea iar și înălțarea de apoi, demnitatea creștină superioară, curajul covârșitor în orice nenorocire, ce strălucesc din istoria lui, toate acestea te atrag spre dânsul așa de tare, că simți o dorință adâncă, de a cunoaște mai bine pe acest mare bărbat și a-l studia în propriile sale scrieri.

Din aceste scrieri iese un izvor îmbelșugat de hrană sufletească. Dar când asemeni ceeace spun despre Athanasie scrierile sale, cu ceeace afii despre el în alte cărți, te cuprinde mahnire, că acest mare Părinte al bisericii e departe de a fi cunoscut în cercuri mai largi, cum ar merita. De aceea m'am hotărât a-l prelucra, a da la lumină comorile de înțelepciune și știință creștinească ascunse în el, precum și a descri întreaga lui istorie.

Pentru locul ce Athanasie ocupă în Istoria Bisericii Creștine, teologii mai ales apuseni totdeauna i-au arătat o mare cinste și i-au consfințit studiile cele mai sânguincioase.

Despre caracterul Sfântului Athanasie și al scrierilor sale în genere. Apologia lui despre Creștinism. Ivirea Arienilor.

Istoria educației sfântului Athanasie se pierde într'un întuneric nestrăbătut. În acelaș moment, în care, după datele ce ne-a păstrat istoria, s'a închinat întâia dată Bisericii, Athanasie este mai tot așa de mare ca și la trecerea lui din această viață. Duhul lui Dumnezeu pregătește tainic începuturile vieții aleșilor săi; nici o împrejurare din afară nu le poate explica. Bogăția sufletească a unei firi sfinte și mari este un fapt minunat al istoriei din orice timp. La ivirea ei în șirul celorlalte arătări, la formarea ei spre a prinde loc într'insele, vedem totdeauna lucrând cauze ce nu sunt

*) Din studiul „Sfântul Athanasie și biserica din timpul său“ de Athanasie Episcopul Râmnicului Noului Severin.

adevăratele cauze; cauza ce lucrează nemijlocit este puterea lui Dumnezeu. Părinți, învățători, prieteni pot să ude și să lucreze semințele dumnezeiești, dar cel ce le sădește, numai Domnul este. Negreșit vedem în istorie o desvoltare neîntreruptă, așa că începuturile viitorului sunt puse acum în trecutul adesea depărtat; dar ca șiragul să fie ținut bine și niciodată să nu se piardă, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ce se ascunde de la ochii oamenilor, este lucrarea puterii sale a tot făcătoare și tainice, care dă fiecăruia ce și când și cum îi este de folos. Putem să ne mângâiem deci de lipsa datelor, ce am dori din toată inima să avem despre cel dintâi period al vieții sfântului Athanasie.

Caracterul său

Dumnezeu pusese o problemă grea în sufletul sfântului Athanasie; el avea să fie sprijinul aleșilor lui Dumnezeu în un timp plin de frământări și de groaza. Toate furtunile ce s'gduiră Biserica Mântuitorului, după ce deabea trecuse furia cea de pe urma a păgânismului, aveau să sbucneasca timp îndelungat mai întâi asupra lui Athanasie, dar să se și sparga de el. Armele înțelegerii omenești voiau să strice credința cea simplă, pe când cele mai meșteșugite țesături ale vicleniei omenești unite cu puterea lumescă umblau să încurce și să piarză pe bărbații hotărâți a rămânea statornici până în sfârșit. Mântuitorul a înzestrat însă pe sfântul Athanasie cu daruri, ce aveau să cumpăniască mai greu decât asemenea lovituri. I-a dat o credință tare și neclătita. Dar pe când mulți ucenici ai lui Christos având parte de acelaș har, se mântuesc printr'insul numai pe ei singuri, și se bucură numai de puțină activitate în un cerc strimt; în Athanasie Mântuitorul uni cu harul credinței o mare pricepere practică de a pătrunde cele mai încurcate stări de lucruri, a se folosi de ele pentru un scop mai înalt, o pătrundere și tărie de duh, ce nu slăbi chiar când Athanasie se afla în starea cea mai critică și în primejdiile cele mai amenințătoare. De aceia, dacă vrăjmașii bisericii erau prudenți, el era și mai prudent; el întrunea, cum a zis Domnul, simplitatea porumbului și înțelepciunea șarpelui. Biserica lui Dumnezeu avea trebuință nu numai de o virtute pătimitoare, ce se încrede în Dumnezeu cu răbdare și supunere statornică, ci de un duh tare, harnic, care să pătrundă cu iscusință și măestrie în cercurile de acțiune cele mai întinse.

Athanasie covârșia dialectica Arieniilor prin o dialectică cu mult mai superioară, mai fină și mai ageră. Pe când ei erau lipsiți de orice speculație mai adâncă el avea un spirit în adevăr speculativ și o mare bogăție de idei. El știa să desvăleie aceste daruri cu o limpezime minunată și cu o adevărată eloquență. Omul cel mai puțin talentat e în stare a urmări cuvântarea sa plină de simplitate, chiar dacă nu pătrunde totdeauna consequența strictă, legătura adâncă a tuturor ideilor sale.

El nici odată n'a desvoltat o învățatură creștină, pe care să

nu o fi privit în legătură, cu partea esențială a religiei creștine și să nu o fi referit la aceasta cu cea mai limpedă cunoștință. Tocmai această însușire dă cercetărilor sale o baza neclătită. Dar ele sunt scutite de rigoarea sistemului: dialogul platonice deși nu în formă dar în esență se întănește la Athanasie; el a studiat cu sârguință pe Platon și pe toți filozofii greci: aceasta se observă bine, de și el nu se da pe față nicăieri că are cunoștință despre dânșii.

Caracterul bisericesc al Sfântului Athanasie

Athanasie a fost în tinerețea sa câtva timp ascet; și în acest period al vieții sale a legat cu sfântul Antonie povățitorul său în ascasă, o prietenie ce ținu în toată viața lui Antonie. Athanasie a lăsat prietenului său un frumos monument. Oricine a cunoscut mai de aproape pe Athanasie, l-a iubit; însă cu deosebire biserica lui era alipită de dânșul cu intimitatea cea mai duioasă. El respecta meritele altora și le recunoștea în public. Era foarte iertător față de slăbiciunile obișnuite ale oamenilor și le desvinovăția chiar când ele înrăureau asupra credinței; da pe față mai bucuros adevărul, ce era amestecat cu rătăciră și deosebia bine dispreziția internă a credinței de greșelele expunerii externe a ei ¹⁾. Când el pricepea caracterul unui om în totul și descoperea în el o fire din lăuntru sănătoasă, atunci îl lua sub scutul său contra tuturor clevetirilor. Când se vedea silit a scri în contra unor bărbați, pe cari de altfel îi iubea, atunci scria în contra principiilor rătăcite ale lor, fără a arăta numele acelor, pe care drept vorbind îi atîngea. Nu era un om, care să amestece forme moarte cu cele ce avea viața; el face deosebire strictă între unele și altele. Dar cunoștea pe cei ce combăteau duhul în literă. Către păcătosul care-și cunoștea pacatul era iertător și privia la oamenii cari își veneau în sine mai mult timpul de față decât cel trecut. Acest caracter plin de bunătate, unit cu viața lui cea sfântă și cu meritele lui cele mari pentru Biserică îl făcură prieten cu toți oamenii bine cinstitori, cari voră mai bine a suferi exilul și orice prigonire decât a părăsi cauza lui, ce de sigur era foarte strâns unită cu a întregii Biserici.

Dar era fără cruțare și cu rāvna dumnezeiască da de gol infamia oamenilor stricați la suflet, cari se serveau de Biserică ca de un mijloc rău pentru scopurile lor cele rele. Dragostea lui către Mântuitorul, dragostea lui către Biserică, grija lui cea din toată

1) Epist ad Serap. IV Ap Migne P. Gr. T. XXVI p. 649 ne dă o dovadă frumoasă despre această trăsătură a caracterului lui Athanasie, în privința lui Origen pe care așa de mulți îl vrăjmășau. El îl numește φιλοπονον foarte muncitor, iar despre păreriile lui așa de felurite, numai re adeseori ciudate și de mirare observă, că Origen le-a rōstit numai spre cercetare, ceea ce chiar acesta șune. Despre bărbații posteriori cari au căzut în divergenți cu învățătura bisericeii și despre legăturile lui Athanasie cu dânșii, vom vorbi mai departe.

inima pentru mântuirea credincioșilor, pe care o căuta ca pe a sa proprie și mai mult decât pe a sa, îl aprindea de o mânie sfântă la vederea pustiitorilor de suflete, atât de iubite lui Christos și răscumpărate cu sângele său,—și atunci cuvântul său tăia ca o sabie ascuțită pătrunzând în măduvă și oase. Athanasie, după întreaga sa dispoziție sufletească nu putea altfel. Încă de tânăr era pătruns de o seriozitate sfântă, de o adâncă cinstire către tot ce este dumnezeesc. Înainte de orice, misiunea misterioasă, încredințată lui de la început îl înălțau așa de strâns cu șorta Bisericii, s'a rostit cum trebuie să ne purtăm cu lucrurile sfinte și să le cinstim. „La prilej de la această scriere, zice el în cuvântul despre întrupare, ca să te devotezi studiului sfințelor scripturi, îndreaptă către dânsese mintea ta cu cuget curat și cu sânguință și vei înțelege ce cuprind ele și vei cunoaște mai bine și mai adânc adevărul cuvântului meu; căci ele au fost alcătuite și date în scris de Dumnezeu prin mijlocirea oamenilor celor sfinți. Iar noi am fost învățați de dascăli luminați de Dumnezeu, cari s'au devotat lor și s'au făcut mărturii dumnezeieci lui Christos. Astfel noi predăm învățătura lor înțelegerei tale cei cu luare aminte... Spre a cerceta scripturile și a le înțelege cu adevărat avem trebuință de o viață cucernică, de un suflet curat, de un cuget format după Christos, pentru ca mintea îndeletnicindu-se cu ele să-și poată îndestula dorirea sa și să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu, cât poate a-junge firea omenească. Fără cuget curat și fără a fi următor vieții sfinților, nimeni nu poate înțelege cuvintele sfinților. Un om voind a vedea lumina soarelui își ștergea ochii și-i luminează precum e luminos și obiectul pe care dorește să-l vadă; căci el poate vedea lumina soarelui numai dacă ochiul său s'a făcut luminos, adică dacă amândoi, și organul și obiectul sunt asemenea. Tot astfel și cel ce voia să înțeleagă pe cei învățați de Dumnezeu (prea sfinții scriitori), trebuie să depărteze din suflet orice pată necurată, să se înalțe către sfinții scriitori prin o viață asemenea cu a lor, pentru ca unit cu dânsii prin asemănarea vieții, să înțeleagă ce le-a descoperit Dumnezeu și în unirea cu ei să fie departe de păcat“ (*de incarnat. e.* 56. 57¹⁾). Ceiace el zice în contra celor ce înjosiau pe Christos: Iar noi n'am fost învățați astfel despre Christos, de și am auzit despre el și întru dânsul ne-am învățat, ca lepădând pre omul cel vechiu, carele se strică după poftele înșelăciunei, să ne îmbrăcăm în cel nou, carele s'a zidit după Dumnezeu, întru dreptate și întru sfințenia adevărului“ (Orat.) IV. contr. Arian c. 34²⁾). Așa dar Athanasie era încredințat, că întreaga Sfânta Scriptură, și în particular firea cea mai înaltă a lui Christos se poate înțelege numai în viața cea nouă și sfântă, pe care el o zidește întru noi.

1) Ap. Migne Patr. Gr. T. XXV. p. 196 sq.

2) Ap. Migne P. Gr. T. XXVI p. 521.

Doctrina Sf. Athanasie despre Biserică, Sf. Scriptură și Tradiție

Athanasie ținea de Biserică cu toate puterile sufletului său, cât au fost ele de adânci și de întinse; el se privea totdeauna numai în împărtășire cu Biserica și în tot trecutul ei. Căci el învăța, că Christos este unit foarte strâns cu Biserica, precum și cu omenirea, cu care formează o persoană, așa că Biserica este ca și însuși Christos. Asupra cuvintelor înțeleptului: „Înțelepciunea (Christos) și-a zidit casă“ Athanasie face observarea următoare: „Apostolul explică aceste cuvinte, când zice: „Casa lui suntem noi“. Așa dar, adaugă el, Biserica este tare, căci este zidită pe piatră, și porțile iadului nu o vor birui“. Orat. IV contr. Arian. c. 34. Iar la Ps. 88, v. 36: „Scaunul lui ca soarele înaintea lui“ face observarea aceasta: „Scaunul lui Christos este Biserica, căci el se odihnește întru dânsa. Deci Psalmistul profetește, că Biserica va străluci și va lumina peste tot pământul de sub cer și va rămâine pentru totdeauna ca soarele și luna“¹⁾. De aceea pentru ei unirea Tatălui cu Fiul, cum arată Sf. Ioan Evanghelistul, este prototipul unității și al unirei în Biserică. „Precum Tatăl este în Fiul, astfel și noi, privindu-i ca prototip, trebuie să fim unii cu alții una în dragostea și în unirea duhului pentru ca să nu ne desbinăm ca, Corinteni, ci să avem același cuget, ca cei cinci mii din Faptele Apostolilor, cari erau un suflet“²⁾.

Pentru aceasta Athanasie era tare încredințat, că Sfânta Scriptură și Biserica sunt nedespărțite și că învățătura Bisericeii și a Sfintei Scripturi este identică. El deci le invoacă statornic pe amândouă, ca pe una și aceeași. Așa zice în contra Arienilor: „De oarece ei însuși recunosc, că învățătura lor este nouă, nu trebuie să tăgăduiască, ca eresia lor nu vine de la Părinți, ci este ceva strein. Iar ceace vine de la Părinți, ci s'a scornit abia acum, ce alta trebuie să fie, decât aceea, despre care Pavel zice la 1 Tim. 4, 1“. Orat. I c. Ar. c. 9³⁾. „Să luăm în privire, zice el în alt loc, tradiția cea din început, învățătura și credința Bisericeii ortodoxe, pe care Domnul a dat, iar Apostolii au predicat-o, și Sfinții Părinți au păstrat-o. Căci pe aceasta este întemeiată Biserica și cine se depărtează de ea, acela nici într'un chip nu poate fi nici a se mai numi creștin“. Epist. I Ad. Serap. c. 28⁴⁾.

Athanasie avea principiul, că cine voește a țineu Sf. Scriptură, trebuie să plece de la ideia fundamentală despre Christos și

1) Ap. Migne P. Gr. T. XXVII p. 392. *Conf. la Ps. XVII: Σκηνην ζώου την άγιαν εκκλησιαν σημαίνει, εν η κατασκηνωσα: επηγγελται* Ap. Migne I. c. p. 112.

2) Vezi la Ps. XXVIII asupra cuvintelor: „Inchinați-vă Domnului în curtea sa cea sfântă“. Acolo zice: *σαφως δια τουτων ημιν παρακελευετα, ως έξω της εκκλησιας οδ δει πρωσκυνειν. τουτο δε δια τας των ετεροδοξων συναγωγας*. Adică: Arătat ne-a învățat priu aceste cuvinte, că nu trebuie să ne închinăm lui afară de Biserică: ceace se zice pentru adunările eterodoxilor. Ap. Migne P. Gr. T. XXVII, p. 152.

3) Ap. Migne P. Gr. T. XXVI p. 23.

4) Ap. Migne P. Gr. T. XXVI p. 593 sq.

lucrul său de Răscumpărare, cum o înfățișează Biserica și în acest duh trebuie a înțelege toate celelalte idei particulare. Așa în contra Arienilor el zice: „Lesne se va înțelege, că părerea lor este foarte neșocotită, dacă luăm în privire temeliala credinței noastre creștinești și o ținem pe aceasta ca măsură. Căci, vrăjmașii lui Christos neținând seamă de aceasta, au rătăcit din calea adevărului“. Orat. III. c. Ar. c. 28. După el învățătura de căpetenie a Sfintei Scripturi este, că Fiul lui Dumnezeu s'a făcut om pentru mântuirea noastră (I. c. c. 29: Σκοπος τοινυν και χαρακτης της άγιας γραφης είναι, ότι τε αεί θεος ην, και υιος εστι, και ότι υστερον δι' ημας σαρχα λαβων, ανθρωπος γεγονε). Dacă ei ar fi înțeles lucrul astfel și ar fi menținut scopul Bisericii ca pe o ancoră a credinței, n'ar fi căzut din credință. Or. III. c. Arien. c. 58. De aceea el invoacă foarte adesea în apărarea firei mai înalte a lui Christos un simțimânt adânc, ce s'a format în sufletul fiecărui creștin de la începutul creșterii lui în Biserică (Or. II. c. Arien. c. 34). Așa el adesea zise: „Nu este această credința creștinilor, nu este această credința Bisericii“. (Orat. I. c. Ar. c. 36 și 38). Aici se vede împotrivirea lăuntrică la oarecare învățături, o înfiorare existentă în firea creștinului despre asemenea învățături, este o pornire chiar fără voe a simțului creștin, ce caută să se păzească de ele, pentru că amenință viața creștinească în temeliala ei. Aceasta este ființa tradițiunii, ce în asemenea schimbări se arată numai în alt chip, decât acel în care suntem deprinși de obicei a o invoca. Deci când unii căutau să lovească credința predată, invocând Sfânta Scriptură el observă, că și diavolul are obicei de a împrumuta vorbe din Sf. Scriptură. Or. I. c. Arian. c. 8. Drept aceasta Sfânta Scriptură, zice el, este de ajuns pentru a vesti adevărul, însă Biserica ne dă înțelesul ei. Contr. Gentr. c- 1. și alte multe locuri.

Athanasie avea o dragoste ferbinte și curată către Părinții Bisericii. Așa el zicea Arienilor. „Ce învățături au trecut cu vederea Sf. Părinți, din cele ce sunt de folos pentru buna credință? Nu vedem la ei din contră un simț înalt de cucernicie și iubitor de Christos? Astfel trebuie a cugeta despre sfinții Părinți, așa simțiminte trebuie să avem despre ei, dacă nu suntem fi vitrigi: de la dânșii avem tradiția și învățătura cea drept slăvitoare“. Unii voiau să dovedească o contradicere în învățătura Bisericii, zicând că Părinții adunați în contra lui Pavel din Samosata ar fi lepădat cuvântul *ομολογησιος* iar cei din Nikea l'au primit. În contra lor Athanasie zice următoarele: „Nu se cuvine a pune acele două adunări ale Părinților în contradicere una cu alta. Căci toți sunt Părinți. Și iarăși nu-i cuvios a zice, că unii au judecat bine, iar ceilalți rău. Căci toți au adormit în Christos. Nu trebuie deci a face dispută nici a avea în vedere numărul celor adunați, ca să nu se pară, că cei trei sute (de la Nikea) ar întuneca pe cei mai puțini și nici a măsura timpul, ca să nu se pară că cei mai dinainte a slăbit puterea celor de mai târziu. Toți sunt Părinți cum am zis“:.

de *synod.* c. 47. 40. și 43¹⁾). Cât de frumos arată în acest loc încredințarea ce are el despre stabilitatea credinței în Biserică! Câte odată Athanasie a putut fi răpit de o râvnă legitimă pentru această credință a lui, râvnă ce era foarte trebuitoare pentru inimile creștinilor vechi și va fi de trebuință creștinilor din toate timpurile. „De ce credință sunt vrednici, zice el, cei ce au nimicit credința cea din început? Sau cum pot ei numi Părinți pe cei, după cari au urmat, cari îi învinovătesc, că au rătăcit de la credință? Ce vor zice poporului lor? Că Părinți au fost în rătăcire? Dar cum își vor câștiga încredere la cei, pe cari i-au învățat a disprețui pe dascălii lor? Cu ce ochii vor privi ei mormintele Părinților lor, care îl numesc eretici? Pentru ce resping ei învățăturile lui Valentin, ale Montaniștilor, ale Maniheilor, iar pe cei, ce după părerea lor tot așa de tare greșesc, îi numesc sfinți? Cum pot fi Episcopi cei ce, cum pretind ei, au primit hirotonia de la eretici? Dacă au fost rătăciți și prin tradiția lor au înșelat Biserica, atunci amintirea lor trebuie să fie ștearsă cu totul. Aruncați scrierile lor, dați afară din cimitire oasele lor, pentru ca toți să știe, că ei au fost amăgitori, iar voi sunteți ucigători de Părinți“.

Mai departe Athanasie adaugă: „Negreșit Apostolul laudă pe Corinteni, când zice: „pentru că întru toate vă aduceți aminte de mine și precum v'am dat, cele date le țineți“ I Cor. 11. 12. Iar Arieni după părerea ce au despre Părinții cei mai dinainte, trebuie să zică poporului cu totul dinpotrivă: „Nu vă laudăm pe voi că ați ținut cele date de Părinți, vă laudăm dacă le veți lepăda“. Părinții se vor plânge îndată despre voi, stârpiturile lor și vor striga: noi am născut eretici iar nu bine cinstitori. Așa li se cade celor ce jertfesc Arieniilor spre cinstirea Părinților și nu se îngrozesc de aceea ce este scris în cartea pildelor c. 30, 11: „Nepotul rău blestemă pe Părinții săi“. Ei dispută cu atâta cerbicie pentru erezia lor. Însă nu vă tulburați și nu luați aroganța lor drept adevăr. Căci ei sunt în luptă chiar între dânșii; lepădându-se de Părinți (de învățătura predată de ei), firește că ei nu sunt de acord între sine înșiși, ci se învâluie în socotinți felurite și opuse între ele. Ei combat *synodul* din Nikea, dar ei însuși se adună în multe *sinoade*, expun credința lor în fiecare și nu se țin de nici una. Și ei nu vor înceta de a face aceasta; fiindcă ei, căutând pe căi rele adevărul pe care 'l urăsc, nu 'l vor afla.“¹⁾.

1) Cuvântul *ἁπονοιας* a fost lepădat în contra lui Pavel din Samosata în un înțeles cu totul opus aceluia ce i s'a dat la Nikea: acolo se lua drept aceeași persoană, ceea ce era fals, iar aici, drept aceeași ființă, cum și însemnează în adevăr.

2) De *synod.* n. 13—14 Ap. Migne P. Gr. T. XXVI p. 704—705.

*)

Un membru din marea comisiune zicea, că în clasa VII și VIII din liceu și în clasa III și IV secundară de fete gradul II trebuie să se predea filosofia. De aceea nu se poate trece și religia. Se vede, că acel onor. membru consideră filosofia și religia ca două obiecte cu totul opuse între sine. Cestiune de apreciere. După mine măsura, de a se preda în clasele superioare filosofia cu excluderea religiei nu este nici pedagogică nici filosofică. Nu este pedagogică, pentru că filosofia, care caută adevărul ar trebui să preceadă religiei iar nu să'i succedă, și apoi căutarea adevărului presupune o judecată matură, ceea ce nu s'ar putea pretinde la elevii liceelor. De aceea în nici o școală secundară din Germania nu se predă filosofia. Măsura nu e apoi nici filosofică. Filosofi renumiți consideră filosofia ca pregătire spre a înțelege religia mai în fond. Așa d. e. Kant era mai condescendent de cât onor. membru de care vorbim. E mai bine deci să studiem întâiu filosofia ca să putem înțelege bine religia. Sau cel puțin ambele să se predea în ultimele clase, iar nu să căutăm a anihila pe una pentru cealaltă. Ce folos practic ar fi să învețe elevii filosofia și să uite religia?

Se mai zice, că elevii din liceu trebuie să învețe ce-va logică în cursul superior. E bine să se învețe cât de mult. Întrebăm însă: Ce însemnează 11 ore pe săptămână la limba română, dacă elevii pe lângă cunoștința literaturii noastre nu vor învăța încă să vorbească, să scrie și să judece corect? În orice caz e nedrept a se lua ora dela religie pentru logică.

Prin suprimarea religiei la clasa VII și VIII de liceu și la clasa III și IV secundară de fete grad. I se pune mare pedica scopului acestui obiect în învățământ. Elevii au toți trebuință de educație religioasă. Dar aceasta se dă fiecăruia diferit. Unul trebuie hrănit cu lapte, zice Sf. Apostol Pavel, altul cu bucate mai tari, căci altfel înțelege copilul, altfel un școlar de 12 ani, altfel unul de 16, altfel în sfârșit un tânăr de 20 ani. Bunăoară istoria vieții Mântuitorului nu se poate preda de o potrivă tuturor elevilor, deși ea are caracterul cel mai instructiv și educativ. Unui copil ea trebuie să fie prezentată ca o schiță simplă și atrăgătoare despre blândul Mântuitor, cel născut din fecioară, care a făcut bine tuturor; oamenii cei răi l'au răstignit, însă el a înviat din morți și s'a înălțat la ceruri, de unde vede și iubește pe toți cei cu inimă curată. Școlarii cei de 10—12 ani sunt mai simțitori pentru lucruri extraordinare. Lor deci va trebui să li se prezinte Iisus Christos mai ales ca exemplu strălucit și idealul binelui, ca cununa tuturor drepturilor, începtorul eroilor credinței, Mântuitorul și Rescumpărătorul omenirii căzute în păcat. Iar școlarii de 14—16 ani prin experiență

*) Din studiul asupra „Religiei în școlile secundare“ de Athanasie Episcop al Râmnicului Noului Severin, anul 1908, pag. 19,

și studiul istoriei încep ași da mai bine seama despre viața practică și condițiile ei. De aceea lor trebuie a li se înfățișa Iisus Christos, mai ales ca întemeietorul împărăției cerului, ce 'noește și purifică viața omenească în toate raporturile ei; ca cel mai mare martir al convingerei sale, pe care a apărât-o până la moarte în fața lumii cei rele; ca, capul Bisericii sale, pe care a întemeiat-o prin moartea sa pe cruce, întru care neîncetat împarte prin Duhul Sfânt eretare de păcate, viață și mântuire, chemând pe toți a se îndrepta, a se perfecționa și a birui lumea; ca mijlocitorul nostru înaintea lui Dumnezeu și chezașul învierii noastre spre viața vecinică. În sfârșit școlarii de 18—20 ani prin studiul autorilor clasici ca Sofocle, Platon, Tucidid, Tacit, Schiller, Goethe, Miron Costin, Neculeea, ș. a., își îndreaptă gândirea la nexul acestei vieți și al istoriei omenirii. Numai lor deci li se va putea da o cunoștință mai adâncă despre Iisus Christos ca Fiul „Cel unul născut din Tatăl, plin de dar și de adevăr“; ca cel mai mare apărător al adevăratei libertăți; ca lumina lumii, centrul și țelul istoriei universale. Numai acești școlari vor înțelege necesitatea patimilor de răscumpărare și de împăcare ale lui Iisus Christos, însemnătatea sa ca noul Adam, capul omenirii cea nouă și supremul judecător al ei.

ODATĂ CE TE SIMȚI CHEMAT A FI PREOT, ÎNVAȚĂ NEÎNCETAT *)

Acei care, după ce vor fi cercetat aceștea toate, simt în-tr'înșii chemare pentru starea bisericească, să se aplice cu tot dinadinsul la studii și să-și depue toată munca pentru a spori în științele necesare unui bărbat al Bisericii. Să nu se mulțumească a învăța numai așa pe deasupra, pentru a trece examenele fie cum ar fi; ci să-și aducă aminte că fiecare trebuie să muncească în măsura talentelor lui pentru a-și dobândi cunoștințele necesare și că mai mult spor se cere de la aceia care sunt înzestrați cu talente mai strălucite; căci mai mult se cere celui ce i s'a dat mai mult; și *cei ce sunt socotiți că au primit mai mult în această lume de la făcătorul lumii, mai greu vor fi judecați; căci cu cât vor crește darurile, cu atât și socoteala darurilor va crește.* (Sf. Grig. c. M. Omil. 9 asupra Evang.).

Oricât însă i s'ar părea cuiva că a înaintat în studii, totdeauna să se păzească tare mult ca să nu se îngâmfe de știința lui. Și în adevăr *dacă cineva va socoate că știe ceva,*

*) Din lucrarea „Sfaturi către Preoți“ de Athanasie Mitropolit Primat anul 1909, pag. 6.

încă n'a cunoscut în ce mod se cuvine să știe el; (I Cor. VIII, 2) și mult mai multe sunt cele ce nu le știe, decât cele ce le știe; iar cele ce știe nu sunt atât fructul muncii sale, cât darurile lui Dumnezeu. *Ce ai care nu ai primit? Dacă ai primit, pentru ce te fălești, ca și cum n'ai primit?* (I Cor. IV, 7). De aceea să se ferească de orice mândrie, să cugete și să vorbească despre sine cu umilință, să prefere a fi învățat de alții, decât a învăța el pe alții; să urmeze în toate dragostea care zidește, și să-și aducă aminte că nimic nu este mai nesuferit decât un prieten învățat, mândru și arogant. Să se ferească de a studia lucruri zadarnice și nefolositoare, și cu atât mai mult încă de a citi cărți eretice; aceasta din urmă să nu și-o permită sub nici un pretext, căci mai curând ori mai târziu strică de obicei inimile celor tineri și slăbește credința, dacă n'o stinge.

* * *

Cel ce n'are grijă să-și câștige știință, acesta trebuie respins de la preoție, zice Scriptura: *Pentru că ai lepădat știința, te voi lepăda și eu pre tine, ca nu cumva să fii preot mie* (Ozie IV, 6). Dar nu numai știință, ci și alte calități și virtuți se cer de la aceia cari se devotează stărei bisericești. Acestea se arată pretutindenea în Teologia morală și se vor mai arăta încă mai jos. De aceia, cei ce îmbrățișează starea bisericească să se gândească la dânsle tot mai adeseori, și să se silească din toate puterile a le dobândi; să urmărească nevinovăția moravurilor, pietate fragedă către Dumnezeu, curățenia inimii și a corpului, supunere, blândețe, modestie, seriozitate, cumpătare etc. etc.; să-și îndeplinească datoriile or cu sfințenie, fără șovăire și cu deșteptăciune, nu servind ochilor ci ca să placă lui Dumnezeu, sprijinindu-se pe speranța că odată deprinși și-și îndeplini datoriile lor acum, tot așa își vor îndeplini cândva datoriile ce vor avea în sfânta chemare preoțească.

De aceia, când sunt în seminarii, să se supue cu plăcere disciplinei școlare.

DE ANUL NOU 1932

Inaugurând ziua primă a unui an nou, am venit în Casa Domnului să-i mulțumim, că ne-a învrednicit să ajungem până azi și să-l rugăm să ne ajute în anul ce începem.

Oricând e vorba de un an nou, venirea lui implică două operațiuni: Incheierea socotelilor din anul ce a trecut și întocmirea unui buget pe anul următor. Cum ni se prezintă astăzi aceste două operațiuni? Anul trecut și-a încheiat operațiunile sale, cu bilanțe deficitare în toate ramurile, iar

bugetul anului ce începem este greu de întocmit, nefiind siguri de niciuna din prevederile ce am putea face. Mulți au numit din această cauză, anul 1931, un an nefast și, poate, cu drept cuvânt. Cronicarii spun că de 200 ani nu s'a mai înregistrat un an la fel ca acesta. Vremuri grele au mai fost în istoria lumii. Ele au fost consecința multor cauze, cari au făcut ca acele timpuri să se prezinte ca adevărate rescruci în viața omenirii. Tot la o asemenea rescruce suntem azi. Aci ne-au dus urmările diferitelor doctrine sociale, de care lumea se resimte, în răsărit și în apus; aci ne-au dus rezultatele științifice și consecințele războiului.

Nu ar trece asemenea valuri peste capul omenirii, dacă una ar fi doctrina călăuzitoare, care este tetdeauna statornică: Doctrina Mântuitorului, care a zis; „Cerule și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece“.

Astăzi știința este în apogeu. Ea cunoaște căror cauze se datorește criza actuală. Ea știe că o mecanică conduce omenirea, că orice efect are o cauză și că înlăturarea cauzelor aduce înlăturarea efectelor. Și totuși în fața situației de azi, ea rămâne fără soluții.

În zădevăr sunt vremuri grele, dar nu putem cărți împotriva lui Dumnezeu, căci El a dat, din belșug, roade pământului. Și totuși suferință și lipsă e prea multă!

Dacă acum o ducem greu, nu putem spune că n'am avut și timpuri bune. Se cuvine dară, să zicem în aceste vremuri de grea încercare, ca și patriarhul Iov: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat“.

Au mai fost timpuri grele pentru noi Românii și totuși Dumnezeu ne-a scăpat. Să-și amintească fiecare, de timpul războiului, de acum 14 ani, când ne gândiam: Cine oare, va putea fi în stare să ridice potopul dușman de deasupra noastră? Și totuși Dumnezeu a făcut minunea! Ne-a scăpat. Nu era atunci gând, care să nu se înalțe, decât numai la Dumnezeu, ca într'o rugă.

Când durerea este colectivă, sufletele se unesc într'o dorință comună și aceasta este efortul rugăciunii cultului public, a cărui satisfacere nu întârziează. O pildă: Un vapor pleacă din port, încărcat cu pasageri și cu tot felul de aprovizionări. Călătorii au de toate. Fiecare petrece într'un fel sau altul: Unul dansează, altul mănâncă, altul dormitează pe covertă. Deodată se stârnește o furtună. Vasul e amenințat. Pare că nu mai este nici o scăpare. Muzica intonează un imn de rugăciune și toți cu mâinile împreunate se roagă. Toate gândurile s'au purificat, toți îngână o rugăciune. După o noapte de groază, apare dimineața senină și soarele privind ca o binefacere dumnezeiască. Aceasta este situația noastră de azi și aceea este mântuirea. Nenorocirea actuală să ne purifice gânduri și simțiri și să pornim pe drumul cel drept, având de călăuză o conștiință curată.

Păgânul Socrate avea un „daimonion“ care-l călăuzia și-l povățuia să se ferească de tot ce e rău. Noi creștinii avem câte un demon—adevărat diavol—drept călăuză, cum bine îl caracterizează un scriitor de curând, acest duh, întrupat într'un oarecare Damian, care îl împinge pe cel posedat numai la nelegiuiri și crime.

Suntem creștini și mentorul nostru trebuie să fie Mântuitorul Christos. El să ne călăuzească, pe El să-l consultăm în toate împrejurările și, așa făcând, niciodată nu vom greși. Atunci bilanțurile vor putea fi încheiate cu excedente și vom avea bugete bine echilibrate.

Biserica azi prăsnuește pe Sfântul și marele Ierarh Vasile. În vremea sa, o criză grozavă poate ca cea de acum se abătuse asupra Cezareii Capadochiei. Atunci Sfântul întemeiază cu averea sa un azil mare, în care au fost adăpostiți și hrăniți toți săracii din acel ținut. Azilul s'a numit Basilean. Pentru zilele actuale, fapta Sfântului Vasile este un frumos exemplu. Biserica ar dori ca ea să-l urmeze, dar este săracă. Ea s'a desbrăcat cu dragoste de averile sale și a salvat țara la nevoie. Acum ste în situația că și ea așteaptă ajutor de la fiii săi credincioși. Nu încetează însă să învețe și să îndemne la sacrificiu.

Anul care a trecut să fie Doamne, spre ispășirea tuturor greșalelor noastre și spre răscumpărare, pentru ca în anul care a început să putem, fără de osândă, a ne bucura de darurile Tale cele bogate.

Să ne rugăm, da-ă, zicând :

„A toată făptura, Ziditorule, Cela ce vremile și anii ai pus întru puterea Ta, binecuvintează acum, cununa anului, fe-rește și păzește în pace pe binecredinciosul Regele nostru și orașele și poporul Tău, mult milostive, Doamne“,
Amin.

Vicar Gr. Dumitrescu

DE ANUL NOU

Suntem în pragul unui an nou și la sfârșitul altuia ce s'a scurs.

Cu ziua de 1 Ianuarie începe un an nou, se deschide o nouă poartă, pentru care lucru și sf. noastră biserică aduce mulțumiri și cereri, prin slujba Tedeum-ului ce-l face pentru viețuirea cu bine și folos a timpului ce începe de la această dată.

Numele lunii Ianuarie vine de la o vorbă latinească : „Ianus“. Ianus acesta era un idol care avea două fețe pe acelaș cap : cu una privea înapoi, cu alta înainte. Oridecâte ori începem un an nou, fiecare din noi poate să se uite în amândouă aceste părți: înapoi spre trecut, înainte spre viitor. Înapoi spre a-ți controla registrele și socotelile vieții, faptele bune și faptele rele ce le-ai săvârșit și înainte spre a-ți face o nouă normă de conducere.

Pentru noi, oamenii, sfârșitul unui an înseamnă ceva : că ni s'a mai scurtat firul vieții, că am mai înaintat cu încă un pas spre mormânt, că s'a mai făcut încă o crestătură pe răbojul vieții noastre. Și, Doamne, dacă mai sunt multe crestături, puțin mai e până la sfârșit, puțin până la capăt ! Iar de acolo, vai !, s'a terminat cu viața aceasta pământească așa de dulce, dar de scurtă durată !!

Cât ești copil un an mai e ceva, trece mai anevoie și nu se cunoaște pentrucă mergem spre creștere. Când ai ajuns, însă, la bătrânețe un an nu e mare lucru, trece cu o iuțeală de neînchipuit. Și deaceia la finele unui an, exclamăm fără să vrem : „Doamne repede mai trece vremea“, mai ales când această vreme am petrecut-o fără nici un rost.

Vârsta omului se aseamănă cu suișul unui deal, și se pare mult până ai ajuns în vârf, de pogorât repede te pogori. Și unde ajungem în cele din urmă ? La moarte. Ce sfârșit tragic și totuși de neînălțurat !! Odată cu anii ce aleargă cu grabă, se scurge și viața noastră. Moartea a început să ne dea rotocoale.

Timpul unui an l-am putea asemena cu un drum ce duce până la un deal, continuându-se și de aci înainte. La finele unui an, noi drumetii, ajungând pe vârful acelu deal, gâfâind de osteneală, fără să vrem, ne uităm înapoi : cum a fost drumul ce l-am parcurs și înainte cum va fi cel pe care trebuie să-l parcurgem de aci înainte. Și greu ne vine când vedem drumul anilor trecuți, plin de răutăți și fărădelegi ! Noroiu și mlaștini puturoase ; nici un loc neted și frumos !

Cu ocazia sfârșitului unui an și începutul altuia nou, este obiceiul să se facă mari chefuri și beții, până spre ziuă. Se face „revelionul“, petreceri pentru c'a dat Dumnezeu de s'a sfârșit un an și începe un altul, poate de, mai cu noroc. Parcă plictisit ca de o haină roasă cu care i s'a urât purtând-o, omul, în ziua aceasta, își aruncă privirea înainte, în viitor, de la care așteaptă lucruri pe cari în anii trecuți nu le-a avut sau nu le-a avut pe cât i-a dorit inima. Dar ce vede el în viitor ? Nimic altceva decât dorinți deșarte. Pentru aceia ziua aceasta este ziua urărilor de bine : prieten cu prieten, rudă cu rudă, cunoscut cu cunoscut, întâlnindu-se, își urează : „ani mulți, sănătate, belșug, fericire“.

Bune lucruri, numai că nu prea merge după dorințele și urările noastre. Căci ce putem da noi sărmani muritori? Noi, cari nu putem face nici măcar un firicel de iarbă?

Este însă o persoană care conduce totul, e o mână care cârmuște așa cum voește: „E Dumnezeu“.

Ține El seama de urările noastre? Mai ales când aceste urări sunt numai pentru lucruri deșarte? „Căci prin mine, zilele tale omule“, zice Domnul, „se vor înmulți și se vor adăogi ani de viață“. Ce va aduce dar, voia Lui în acest an nou? Va da el belșug, fericire sau secetă, războiu sau pace, îndestulare sau lipsă tot mai mare?

Ce va veni în viața fiecărui individ: sănătate sau boală, câștig sau pagubă, viață sau moarte? Cine poate să știe?

Și cu toate acestea, măcar într'o privință, putem să știm sigur, care este voia lui Dumnezeu: „El voește ca toți să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“ (I Timot. 2“), toți să primească în inimile lor pe Iisus Hristos ca Domn și să trăiască cu El. Voim și noi acest lucru? Voim și noi ce voește Dumnezeu?

E firesc din partea noastră să avem dorința de a trăi încă mulți ani, să fim sănătoși și fericiți, dar un lucru nu trebuie să uităm: că suntem muritori.

Nu știm ce va aduce viitorul, știm însă că neapărat va aduce două lucruri: „moartea și judecata“.

Se poate ca acestea să vină mai târziu pentru unii, dar pentru alții poate să vină chiar în acest an nou. Și atunci suntem gata să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu?

Un tânăr student, deștept și sânguitor, se alipise pe lângă un profesor care era un om tare credincios. Într'o zi, dintr'o convorbire, profesorul întreabă pe student: „cum ai de gând să-ți rânduești viața în viitor?“.

— „Mai întâi am să studiez cinci ani cu cei mai buni profesori.—Și-apoi?— Apoi am să fiu profesor.— Și-apoi?— am să caut să mă fac cunoscut.—Și-apoi?— Apoi am să fiu înconjurat cu drag și respect de studenții cari mă vor lăuda. Și-apoi? Apoi am să mă căsătoresc cât se poate de bine. Și-apoi?—Apoi, cred că voi avea copii care mă vor face fericit.—Și-apoi?—Apoi voi scrie cărți, cari vor însemna mult, așa că țara se va mândri cu mine. Și-apoi?—Apoi voi fi un bătrân mult prețuit și ascultat. Și-apoi?—Cum apoi? Ei, mai este un apoi? Apoi.... Aci studentul își pierdu toată voia bună. „Nebune, chiar în această noapte se va lua sufletul tău de la tine și atunci ce se vor întâmpla cu aceste planuri?“ Tot așa suntem și noi; căci lipsește din programul vieții noastre, Dumnezeu, partea cea mai însemnată. Am uitat că după toate acestea vine un „apoi“ de care oricât am căuta să scăpăm, nu putem. Este însă un mijloc de scăpare „Evangelia Domnului Hristos“.

Tinerețea, sănătatea, averea, bucuria pământească sunt urmate de un „apoi“; mântuirea însă și viața ce ne-o dă Mântuitorul sunt pentru totdeauna. La Dumnezeu este locul unde sufletul va alerga să-și găsească adăpostul, după trecerea din această viață. Căci ce este viața noastră lăsată numai în mâinile noastre?

Fără Dumnezeu viața este zadarnică; o zi trece ca alta și neîncetat vedem cât de deșartă e viața din care lipsește licărirea dumnezeiască; fără Dumnezeu și cuvântul Său, ce rămâne din toată truda noastră, din toate silințele și grijile, din toate suspinele și lacrimile, din toate luptele și sbuciumările noastre?

Infricoșat lucru va fi, dacă la marginile mormântului va trebui să strigi: viața mea a fost sbuciumare fără pace, o semănare fără seceriș, o goană neîncetată, fără a ajunge la vre-o țintă!!

Când Columb a descoperit America, a înfipt în pământ pe care s'a dat jos din corabie, steagul țării sale însemnând prin aceasta că în numele regelui și a țării sale, a pășit pe acel pământ.

Tot asemenea și noi, creștinii, când pășim în acest an nou, necunoscut încă, să pășim în numele lui Dumnezeu, să înfigem în el crucea; semnul Domnului. Al Lui fie anul, a Lui fie viața noastră. Și cu adâncă umilință să-i strigăm: slăvit să fii Tu Doamne, căci cu Tine pășim în noul an, ca ostași ai Tăi. În Tine avem nemărginită încredere că vei face să sporească peste noi lumina și puterea Duhului Tău celui sfânt, prin care ne vei împuternici spre tot lucrul cel bun.

Tu ești nădejdea noastră, numai în Tine ne încredem. Tu ești stâncă noastră. Tu ești ajutorul nostru, Tu ești totul pentru noi, în vecii vecilor,

Amin.

Pr. Alexandru B. Ionescu

Crâsnani—Ialomița

SCĂDEREA CREDINȚEI

Pentru bunul mers al legăturilor dintre oameni este nevoie de credință, căruia îi zicem buna credință sau încredere. Fără aceasta societatea nici n'ar putea ființa și cu cât aceasta este mai pronunțată, mai cultivată, cu atât societatea merge mai bine.

Pentru a întreține legătura dintre om și Dumne-

zeu este nevoie de credința religioasă, care are în sine un adaos de căldură sufletească.

Pe când cea dintâi te înalță în tine însuți, îți stăpânește pornirile rele personale; cea de a doua te înalță deasupra lumii, te înobilează față de ceilalți oameni.

Cât de trebuincioasă este cea dintâi o cuvoaștem, că pe ea se bazează legăturile comerciale și chiar știința.

Fără încrederea, că ce concurezi, aceia îți va trimite negustorul, nu s'ar mai încheia nici o afacere și fără a pune la îndoială buna credință a cercetătorilor hrisoavelor, credem ce ne spune istoria și fără a vizita noi, credem spusele geografiei, relativ la cele ce sunt pe pământ.

În chestiuni de credință religioasă lucrurile stau mult mai greu, când pui la îndoială mărturiile ale însuși Fiului lui Dumnezeu, sau a celor aleși și luminați de El.

Marele apostol Pavel zice: Credința este adevărul celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute.... Prin credință pricepem, că s'au întemeiat veacurile cu cuvântul lui Dumnezeu, de s'au făcut din cele nevăzute, cele ce se văd. (Evrei XI 1, 3). Fără credință nu este cu putință a bine plăcea lui Dumnezeu. (Ibd. 6).

Dar cel ce este de rea credință față de oameni, cum este socotit? Deci dacă noi oamenii, fără a ne fi datori semenii noștri îi desconsiderăm, pe cei de rea credință și nimeni nu ne poate învinui pentru aceasta, ci din contră ne mulțumește, când am spune cuiva despre un om de rea credință, ca să se ferească de el.

Dar Dumnezeu, căruia îi datorăm ființa și existența noastră, ce ar trebui să ne facă pentru necredință?

Un semn al timpurilor noastre este scăderea credinței, a bunei credințe dintre oameni și a credinței religioase.

Numai acestei cauze se datorește îngreuierea traiului zilnic.

Specula în comerț și înpietrirea inimii la suferința

celor nevoiași, aduce procopseala repede a unora și înmulțirea greutăților la cei mulți.

Slăbirea credinței religioase are ca urmare perversitatea simțurilor nobile de milă, compătimire, dreptate; iar pierderea credinței religioase, cum e cazul socialistilor și bolșevicilor, duc la distrugerea prin moarte sau chinuri a tuturor, acelor ce le-ar sta în cale.

Se exagerează însemnătatea personală a fiecăruia și ca urmare se desconsideră semenii ceilalți. Voștea-l desființa pe Dumnezeu de pe pământ și voștea a trata regulile de credință, prin legi omenești.

Nimic mai periculos, ca omul fără Dumnezeu și ca un popor fără viață religioasă. Dovada o vedem la Ruși, de care toți se feresc a intra în legături cu ei și la popoarele religioase, care merg numai spre progres.

Credința religioasă este regulatorul vieții și din ea isvorăsc celelalte raporturi dintre oameni, de aceia fie individ, fie popor, când decide în credința religioasă, decide în toate.

Credința este o parte nobilă a sufletului nostru și cine caută a o înăbuși sau perverti, păcătuiește contra sufletului său, îl despoaie de o însușire din cele mai delicate și prin care face fapte vrednice de numele de om.

Credința este pe lângă ceva înăscut și un act de voință, de aceia ea trebuie cultivată, inobilată cu perspective de fapte bune și vrednice de numele de om și de făptură a lui Dumnezeu.

De aici datorita conducătorilor a întări credința în popor, a oamenilor de știință și de bine a-l lumina, să nu se amestece cu lucruri falși sau păgânești.

Credința e în bune raporturi cu știința și dacă oamenii învățați nu țin la practicile religioase, sufletelelor simt mai mult, putându-se a se apropia și simții mai mult dumnezeirea în sufletele lor.

Au mai fost timpuri de scădere a credinței și au trecut și datorită oamenilor luminați veniți, cu timpul s'a îndreptat. Nu vor lipsi socot nici acum oameni, care prin bunul simț ce-l au, văd pericolul mergerii spre panta perzării omenirii și-i vor pune stavilă, ca să nu se prăbușească.

Pr. Rădulescu Cosâmbești

CUVÂNTARE

ȚINUTĂ DE ELEVA POPESCU GH. MARGARETA DIN CL. V A LICEULUI DE FETE—CĂLĂRAȘI, LA ÎNMORMÂNTAREA COLEGEI BAZAC CONSTANȚA ÎN ZIUA DE 27 NOEMBRIE 1931.

Intristată adunare,

Această zi este pentru noi una din cele mai dureroase, de oarece conducem la locul de veci, pe iubita și buna noastră colegă „Tănțica“.

Colega noastră s'a născut în acest oraș în anul 1916 luna Noembrie 27 și a trăit într'o societate frumoasă, cu o educație și un suflet bun, lăsând în sufletul nostru o urmă ce nu se va șterge niciodată.

Cursul primar l-a absolvit cu o medie strălucită și acum trecând la liceul nostru, a fost una din cele mai bune eleve și colegă, dar, din cauza unei boale nemiloase, n'a putut să-și ajungă visul, căci acum coboară în întunecimea unde fiecare vom scobori.

Părinții ei vedeau marea durere ce-i așteaptă și au încercat toate mijloacele ca să o salveze, dar n'a fost chip. O boală nemiloasă i-a curmat firul vieții sale prea de timpuriu.

Rugăm, în numele colegelor, părinții și prietenii să-și mai consoleze durerea amară ce i-a lovit, prin lacrimile ce noi le vărsăm pe sicriul și trupul neînsuflit al scumpei noastre colege.

Noi dorim celor în viață întărire în această grea suferință, iar acestui suflet tânăr, bun și înțetept, smuls din mijlocul nostru în floarea vieții, îi spunem Dumnezeu să-l ierte, iar țărâna să-i fie ușoară spre a se putea ridica, cât mai repede spre cer alături de cei drepți.

Fie-i țărâna ușoară.

CONFERINȚELE GENERALE PREOȚEȘTI SERIA I

din județul Ialomița ținute în ziua de 16 Noembrie 1931

Conferințele generale Preoțești în anul 1931, s'au ținut în orașul Călărași, pentru toți Preoții județului Ialomița. Seria I a fost prezidată de Pr. Ec. Gh. S. Popescu-Urziceni și a decurs în chipul următor:

Dimineața s'a oficiat Sf. Liturghie, după care a predicat Pr. Vasile Nanculescu-Călărași, explicând Sf. Evanghelie. Apoi s'a oficiat un Tedeum de mulțumire. La Tedeum au luat parte: d. Prefect Ștefan Istrate și d. Eugeniu Cealâc primarul orașului Călărași. După oficierea Tedeumului au cuvântat: P. C. Protoereu D. Dobre-Călărași, d-l Prefect Ștefan Istrate, d-l Eugeniu Cealâc și P. C. Protoereu Ștefan Dumitrescu, toți arătând rolul însemnat al bisericii și al preoțimii. În urmă P. C. Protoereu Ec. D. Dobre-Călărași, spune că întrucât P. C. Protoereu Gh. S. Popescu-Urziceni, dorește să prezideze seria I, dă cuvântul P. C. Sale. P. C. Protoereu Gh. S. Popescu deschide ședința, vorbind despre rolul cultural al preotului în mijlocul poporului. Arată apoi că, conferințele generale au rolul de a ne pregăti pentru acest rol cultural. Mulțumește apoi d-lui Prefect și d-lui Primar că au luat parte la deschiderea conferințelor. După aceasta s'a făcut alegerea biroului în persoana Cucernicilor Preoți: Ioan Chiriță-Tonea și Ioan Vasile Roseți II, ca secretari. P. C. Președinte arată în cuvinte mișcătoare dragostea pe care Prea Sfințitul Episcop D. D. Gherontie o are față de preoțime și propune să se dea o telegramă omagială. Adunarea aprobă în unanimitate și cântă „Pre Stăpânul“.

În urmă se ridică ședința, fiind orele înaintate, iar cea după masă începe la ora 1 $\frac{1}{2}$ —7 seara.

Ședința se deschide de P. C. Președinte dă cuvântul Preotului Ec. Marin Dumitrescu-Călărași, care dezvoltă subiectul dat și anume: „Taina Spovedanii“. Apoi ia cuvântul Pr. Teodor Enache Burdușelul, care asemenea dezvoltă același subiect.

În urmă P. C. Președinte pune în discuțiune con-

ferințele citite, la care discuțiune iau parte toți Preoții. S'au scos următoarele desiderate :

- 1) Taina Mărturisirii este un bun mijloc pentru educarea religioasă a creștinilor.
- 2) Săvârșitorul Tainei, preotul duhovnic să fie model în ceea ce privește viața creștinească și familiară.
- 3) Posturile bisericești noastre să fie un mijloc pentru a arăta însemnătatea mărturisirii.
- 4) Mărturisirea să se facă în biserică și numai la cazuri de boală în casele creștinilor.
- 5) Necesitatea duhovnicului, de a se mărturisi la alt duhovnic mai în vârstă ca el.

Se dă citire acestor deziderate și se aprobă de adunare.

Incepe discuțiunea subiectului practic : „*Problema religioasă privită în spiritul vremii de acum*“. Au dezvoltat acest subiect C. Preoți : Ec. Marin Rădulescu-Cosâmbești, Ec. Marin Dumitrescu-Călărași și Ec. Alexandrescu-Perieți. După aceasta P. C. Protoereu Președinte, a rezumat discuțiunile, scoțând următoarele deziderate :

- 1) Să se formeze coruri la biserici.
- 2) Să se țină șezători religioase cu muzică și piese religioase.
- 3) Să nu treacă nici o sărbătoare fără a aduce la biserică tineretul.
- 4) Să se înființeze școli Duminicale pentru aplicarea Sf. Evanghelii și alte subiecte religioase.
- 5) Preotul să țină cuvântări la orice ocazii.

După aceasta preoțimea a luat în discuțiune chestiunea „Soc. Ortodoxia“ a preoților din Eparhia Constanța și a hotărât ca fiecare preot să plătească cotizația cerută. S'a mai discutat chestiunea cooperativei de lumânări „Bazargic“ și adunarea a cerut să se mute sediul la Constanța și să se ieftenească costul lumânărilor, de oarece astăzi e prea scump.

Apoi P. C. Protoereu Președinte rezumă cele discutate, mulțumind C. Preoți că s'au ostenit în aceste vremuri grele să vină la conferințe și le urează spor

în activitatea pastorală ce fiecare desfășoară în parohie. Roagă pe C. Preoți să înființeze fiecare școala Duminicală pentru ridicarea morală și culturală a enoriașilor. Se formează apoi o delegațiune de preoți care vor merge la congresul general al Preoților Ortodoxi, ce are loc în București în zilele de 17 și 18 Noembrie 1931.

Se declară apoi închise conferințele generale ale Preoților Ialomițeni seria I.

Asistent

LA ÎNCEPUTUL UNUI AN NOU

Nici o ființă nu e mai curioasă pe lumea aceasta ca omul. Dorește ceea ce nu a visat vreodată și visează ceea ce nu i-a trecut prin minte. Ar vroi să știe totul și cu mintea lui cea mărginită, să cuprindă infinitul, vremurile și anii ca într'o oglindă să-i vadă. Dar „vremea trece, vremea vine“ cu pași domoli și liniștiți, iar omul în goana vieții lui după nimic, rămâne același: mic la suflet, mare la patimi, tot socotind și chibzuind, ce va mai veni și ce va mai fi.

Cu câte dorinți nu a așteptat el Anul Nou!

Câte gânduri înalte nu a preocupat mintea și sufletu-i o viață întregă.

Și de câte ori nu va fi văzut realizate aceste dorinți... în vis.

Într'o luptă pentru existență, rău înțeleasă, a intrat individul, ca și omenirea în general, într'un an nou: în aceiași sărăcie, cu aceleași speranțe spre mai bine sau ambițiuni deșarte, scopuri și idealuri greșite. Dece? „Pentru că un păcat aduce pe celalt“, a zis o mare personalitate a Bisericii noastre.

Balanța de verificare e greu de aplicat în fața realității atât de grozave, iar de un excedent al faptelor bune, nu poate fi vorba, deși el ne trebuie și dacă nu-l avem azi, trebuie să-l creiem de acum înainte.

Fi-vei tu 1932 mai norocos în această privință, decât fratele tău înmormântat mai ieri, în ciocniri de pahare, petreceri și surprize de cei mai mulți, iar de câțiva în rugăciune și suspinuri!?

Aducea-vei tu *an nou* un licur de mângâere în sărăcăciosul cămin, iar în palate milă și iubire către aproapele, către *bietul Lazăr*!?

Impăca-vei tu omenirea aceasta atât de mult învrăjbită după avere și onoruri deșarte!

Dădea-vei tu „32“ mai multă dreptate, putere și armonie sfintei noastre Biserici și neamului iubit!

Oare-i vei recunoaște munca și jertfele ce cu prisosință le-a depus în și pentru această omenire ingrătă, a secolului nostru!

Fi-vei tu *an nou* providențialul mult așteptat de preoții-meă ce se sbate în ghiarele mizeriei, în care a adus-o puternicii zilelor noastre!

E prea grezav să-ți poți închipui realizarea acestor dorinți și adevăruri și totuși nu te poți dispensa nici de speranța în ele. Pretutindenea durerea e aceeași jos, ca și sfidarea, luxul și ghiftuiala sus.

Câteodată vițelul încearcă a imita pe elefant și atunci mizeria devine mai mare.

Tu *an nou* ne vei putea ușura de toate acestea?!

Pentru unii da, iar pentru alții ba.

Cauza e aceeași: Îndepărtarea de la Dumnezeu și înarmarea contra aproapelui.

Frumos și de dorit ar fi ca, omul să cugete mai mult la suflet decât la trup, la începutul unui an nou. Să cins-tească și să îmbrățișeze munca; să iubească și să respecte economia; să-și îndrepte pașii pe calea binelui, frumosului și adevărului, „și toate celelalte se vor adăoga“ lui.

Numai astfel vom putea scăpa din criza moral-economică, care a pătruns până în măduvă, societatea de azi.

Dacă „prin noi înșine“ ne-am ridicat, cu atât mai siguri să fim că, tot „prin noi înșine“ vom cădea.

Pr. D. Andrei-Săcele

TELEGRAME

Cu ocazia sfintelor sărbători ale Nașterii Domnului și anul Nou, P. S. Episcop Gherontie a trimis următoarele telegrame de felicitare:

M. S. Regelui Carol II

București

„Anul nou să aducă Majestății Voastre bucurii și țării biruință în greutățile prin care trece.

Cu omagii și devotament necurmat.

În numele clerului și credincioșilor eparhiei Constanța“.

Episcopul Gherontie

La această telegramă M. S. Regele a răspuns următoarele:

„ Mulțumesc eparhiei maritime pentru urările de anul nou“.

CAROL

— **Majestății Sale Reginei Maria**

București

„Clerul și credincioșii eparhiei Constanța, exprimă Majestății Voastre cu ocazia anului nou, omagii și urări de sănătate și viață îndelungată“.

Episcopul Gherontie

La această telegramă M. S. Regina Maria a răspuns de la Castelul Peleş următoarele :

„M. S. Regina Maria mulțumește călduros Prea Sfinție Voastre, clerului și credincioșilor eparhiei Constanța pentru bunele urări“.

Colonel Adjutant Zwidiek

— **Marelui Voevod Mihai de Alba-Iulia**

București

„Anul nou să Vă aducă bucurii tot mai multe și mai mari, scumpe copil al României.“

Episcopul Gherontie

— **A. S. Regale Principelui Nicolae**

București

„In numele clerului și al credincioșilor eparhiei Constanța, exprim A. V. Regale cu ocazia anului nou, urări de viață lungă și plină de bucurii“.

Episcopul Gherontie

— La această telegramă A. S. Regală Principele Nicolae a răspuns următoarele :

„Mulțumesc pentru urare și vă doresc deasemenea an bun“.

Nicolae Principe al României

— **D-lui Prim-Ministru N. Iorga**

București

„Clerul și credincioșii eparhiei Constanța, prin mine, Vă felicită de anul nou, dorindu-vă sănătate și izbândă în lupta pentru binele țării și a Bisericii noastre ortodoxă“.

Episcopul Gherontie

— **D-lui M. Sadoveanu, președintele Senatului**

Iași

„Anul nou cu bucurie, sănătate și izbândă întru toate“.

Episcopul Gherontie

— **P. S. EPISCOP GHERONTIE** mulțumește și pe această cale preoților și credincioșilor, cari l-au felicitat prin scrisori și telegrame de Sfintele sărbători și Anul nou și—odată cu binecuvântările sale—le face călduroase urări de viață îndelungată, pace și sănătate.

Consiliul, roagă preoții și credincioșii, să arate, în telegramele de felicitare și comuna, spre a se evita nedumeririle la răspunsuri.

INFORMATII

În ziua de 31 Decembrie 1931, după îndelungate și grele suferințe a încetat din viață P. S. Iacov Antonovici, Episcopul Hușilor.

CIRCUMSCRIPTIILE ELECTORALE

pentru alegerile de membrii clerici și mireni în
adunarea eparhială pe sesiunea 1932—1937 incl.

**Circ. I-a Constanța parohii 13 ; preoți 18 ; Delegat :
Preot Ic. Gr. Dumitrescu**

1. Adormirea	1. Pr. T. Protopopescu
2. Sf. împărați	2. „ Al. Moroianu
3. Sf. Ier. Nicolae	3. „ Dim. Popescu
4. Pa'as	4. „ Vasile Georgescu
5. Anado'chioi II	5. „ Const. Popescu
6. „ I	6. „ N. Coadă
Catedrala Epis.	7. „ Emil Grosu
Prof. Sc. Cânt.	8. „ Diacon Păun Moise
Catedrala Episc.	9. „ Arh. Ioachim Popescu
7. Canara	10. „ Ioan Turcu
8. Gargalac	11. „ C. Rodideală
9. Topraisar	12. „ Manea Paraschiv
10. Hasiduluc	13. „ Al. Dumitrescu
11. Bărăganul	14. „ Const. Martin
12. Carmen-Sylva	15. „ Gh. Arghir
Prof. Constanța	16. „ Ilarie Reit
Președinte	17. Diac. Gh. Popescu
13. Sf. G-ghe C-ța	18. Ic. Gr. Dumitrescu Președ.

**Circ. II Medgidia parohii 13; preoți 16; Delegat: Iconom
Anastase Popescu**

1. Medgidia	1. Pr. Cristea Georgescu
2. " "	2. " Th. Voineagu
3. Dăcușol	3. " Em. Mărculescu
4. Murfatlar	4. " Dim. Chirilă
5. Peștera	5. " Pavel Rotaru
6. " "	6. " Radu Datcu
7. Viișoara	7. " Ioan Chivu
8. Seimeni	8. " Marin Ionescu
9. Rasova	9. " Marin I. Marin
10. Saligny	10. " R. Constantinescu
11. Mircea-Vodă	11. " Iosif Martin
12. Biulbiul	12. " At. Mihilescu
13. Negrești	13. " Moscu Rizea
14. Tortoman	14. " Leon Tomșa
15. Mereni	15. " C. Dragomirescu
16. Președinte	16. " An. Popescu-C-ța

**Circ. III Hârșova parohii 12; preoți 12. Delegat: Preot
Alexandru Poțincu**

1. Hârșova	1. Preot Alex. Poțincu-Președinte
2. Ciobanu	2. " Gh. Apostol
3. Dulgheru	3. " Ioan Secăreanu
4. Gârliciu	4. " Nicolae Popescu
5. Sarai	5. " C. Cernescu
6. Topalu	6. " V. Stanciu
7. Gâlbiori	7. " I. Ciorbaru
8. Satișchioi	8. " Ioan Iacob
9. Tichilești	9. " N. Vasilescu
10. Capugiu	10. " M. Buric
11. Cartalu	11. " A. Popescu
12. Dunărea	12. " Enuță Manea

**Circ. IV Mangalia parohii 14; preoți 16. Delegat: Econom
Ioan Roșculeț**

1. Mangalia	1. Preot I. Chiorpec
2. Duranculac	2. " P. Coicevschi
3. Limanu	3. " D. Apostol
4. Pecineaga	4. " I. Săndulescu
5. Tatlageac	5. " Gavriil Comănici
6. Caraomer	6. " Mărgărit Nicolau
7. Ghiuvenlia	7. " I. Rădulescu
8. Cerchezul	8. " Gr. Crețu
9. " "	9. " Ioan Girip
10. Darabani	10. " C. Crețu
11. Cotu-Văii	11. " I. Sava
12. Vâlcelele	12. " Gr. Preda

12. Techirghiol	13. Preot Iacob Antchi
13. Tuzla	14. „ Bănică Roșescu
14. Cavaclar	15. „ St. Niculescu
Președinte	16. „ Ioan Roșculeț Președ.

**Circ. V Ioan Corvin parohii 18 ; preoți 20. Delegat :
Preot C. Vasilescu**

1. Ioan Corvin	1. Preot C. Vasilescu Președ.
2. Oltina	2. „ I. Georgescu
3. Parachioi	3. „ P. Popescu
4. Caranlâc	4. „ D. Petcu
5. Adamclisi	5. „ Gh. Preoteșcu
6. Cetatea	6. „ D. Vasilescu
7. Cochirleni	7. „ V. Popescu
8. Hațegu	8. „ F. B. Iocan
9. Aliman	9. „ V. Iliescu
10. Mârleanu	10. „ N. Popescu
11. Beilic	11. „ P. Polifronescu
12. Baeramedede	12. „ V. Starciu
13. Petroșani	13. „ V. Ciucă
14. Movila Verde	14. „ M. Mășoianu
15. Clteni	15. „ V. Postelnicescu
16. Dumbrăveni	16. „ R. Bulăceanu
17. Tufani	17. „ D. Borcea
18. Dobromir	18. „ C. Vasilescu
Constanța	19. „ C. Sădeanu
Constanța	20. „ I. Grigorescu

**Circ. VI Domnești parohii 16 ; preoți 16. Delegat :
Preot Dumitru Vâlcu**

1. Mihai-Viteazu	1. Preot Th. Iliescu
2. Domnești	2. „ I. Chețu
3. Casapchioi	3. „ R. Brașoveanu
4. Istria	4. „ C. Jipescu
5. Potur	5. „ Gh. Tudose
6. Săcele	6. „ D. Andrei
7. Dorobanțu	7. „ S. Sâmpetru
8. Pazarlia	8. „ E. Mihăilescu
9. Tepeș-Vodă	9. „ Gh. Popescu
10. Cavargic	10. „ D. Ștefan
11. Carol I	11. „ I. Aionesei
12. Râmnic de jos	12. „ Gh. Popescu
13. Nistorești	13. „ A. Iancu
14. Pantelim. jos	14. „ V. Marinescu
15. Pantelim. sus	15. „ I. Samoilă
16. Caramurat	16. „ D. Vâlcu - Președinte

**Circ. VII Călărași parohii 23 ; preoți 26. Delegat :
Econom Dimitrie Dobre**

1. Sf. Nicolae- Călărași	1. Preot Dimitrie Dobre Președ.
2. " Sf. Ioan C-rași	2. " M. Dumitrescu
3. " Sf. Imp-C-rași	3. " Sofie Popescu
4. " Coștugeni "	4. " I. Galiceanu
5. Dichiseni	5. " V. Nanculescu
6. Roșeți I	6. " I. Nițescu
7. Roșeți II	7. " N. Brebeanu
8. Roșeți III	8. " V. Iliescu
9. Tonea	9. " V. Barbu
10. Model	10. " I. Vasile
11. Radu-Negru	11. " Gh. Pătrașcu
12. Ștefan-Vodă	12. " I. Chiriță
13. Călărașii-Vechi	13. " I. Nicolae
14. Cuza-Vodă	14. " E. Petrescu
15. Mircea-Vodă	15. " N. Bănică
16. Cocănești- Sârbi	16. " P. Predoviți
17. Smârdan	17. " I. Mihăilescu
18. Bogata	18. " M. Tiberiu
19. Rassa	19. " R. Dumitrescu
20. Cunești	20. " M. Iordănescu
21. Căcomeanca	21. " A. Stănescu
22. Ciocănești- Mărgineeni	22. " V. Ionescu
23. Ceacu	23. " Alex. Popescu
	24. " C. Constantinescu
	25. " At. Baicu
	26. " Gh. Marinescu

**Circ. VIII Urziceni-Ialomița parohii 21 ; preoți 23. Delegat :
Econom Gh. S. Popescu**

1. Slătioarele	1. Preot Marin Petre
2. Jilavele	2. " I. Mășurescu
3. " Rădulești	3. " Gh. Mănescu
4. Armășești	4. " I. Stoianescu
5. Patru-Frați	5. " C. Constantin
6. Bărbulești	6. " I. Simion
7. Moldoveni	7. " I. Teișanu
8. Cotorca	8. " D. Popescu
9. Urziceni	9. " I. Alexandru
10. " Čoșereni	10. " Gh. Popescu Președ.
11. Manasia	11. " M. Totolici
	12. " S. Zamfirescu
	13. " M. Marinescu

12. Borănești	14. Preot St. Tănăsescu
13. Speteni	15. " I. Radu
14. Bărcănești	16. " M. Fluture
15. Eliza-Stoenești	17. " C. Ștefănescu
16. Alexeni	18. " A. Negulescu
17. Broșteni	19. " George Petre
18. Ulești	20. " A. Ștefan
19. Mălu	21. " Gh. Vasilescu
20. Frumușica	22. " St. Velcu
21. Arțari	23. " C. Gheorghe

**Circ. IX Căzănești-Ialomița parohii 21; preoți 23. Delegat =
Diacon Al. Dobrescu**

1. Gârbovi	1. Preot I. Săndulache
"	2. " I. Petcu
2. Valea-Măcriș.	3. " Longhin Topor
3. Grindași	4. " I. Nicolescu
4. Grindu	5. " I. Ciolca
5. Copuzul	6. " D. Gheorghe
6. Rași	7. " I. Alexandrescu
7. Sărățeni	8. " A. Dumitrescu
8. Orezu	9. " S. Pătrașcu
9. Munteni Buzău	10. " T. Minculescu
10. Ciocina	11. " I. Popescu
11. Bordușelu	12. " Th. Enache
12. Marsilieni	13. " A. Vasilescu
13. Crunți	14. " N. Mateescu
14. Rovine	15. " V. Popescu
15. Reviga	16. " Moise S. Moise
16. Cocora	17. " M. Brăcăcescu
17. Colelia	18. " M. Marinescu
18. Axintele	19. " V. Dumitrescu
19. Crăsani	20. " A. Ionescu
10. Sf. Gheorghe	21. " A. Dumitrache
21. Căzănești	22. " Gh. Teodorescu
Președinte	23. Diac. Alex. Dobrescu Călăraș

**Circ. X Slobozia-Ialomița parohii 19; preoți 21. Delegat =
Econom Marin Rădulescu-Cosâmbești**

1. Perieți	1. Preot Al. Alexandrescu
2. Ivănești	2. " M. Șerban
3. Ciulnița	3. " D. Popescu
4. Poiana	4. " P. Anghel
5. Pribegi	5. " C. Petrișor
6. G-ral Dragalina	6. " A. Constantinescu
7. Bora	7. " Gh. Ionescu
8. Slobozia Veche	8. " Gh. Sachelarie

Slobozia Veche	9. Preot M. Haralambie
9. Slobozia Nouă	10. " I. Bercuş
10. Amara	11. " N. Dobrescu
11. Miloseşti	12. " R. Constantinescu
12. Griviţa	13. " St. Stoianescu
"	14. " M. Vasilescu
13. Traian	15. " Z. Ionescu
14. Iazu	16. " D. Dumitrescu
15. Smirna	17. " M. Drăghici
16. Cosâmbeşti	18. " M. Rădulescu Preşed.
17. Albeşti	19. " I. Răşanu
18. Bueşti	20. " E. Ionescu
19. Andrăşeşti	21. " T. Stoianescu

**Circ. XI Tândărei-Ialomiţa parohii 21; preoţi 21. Delegat :
Econom St. Dumitrescu**

1. Brăteanu	1. Preot M. Georgescu
2. Murgeanca	2. " D. Rogoveanu
3. Luciu	3. " Gh. Bănică
4. Giurgeni	4. " I. Popescu
5. Gura-Ialomiţii	5. " S. Munteanu
6. Piua-Petri	6. " Gh. Georgescu
7. M. Kogălnic.	7. " V. Ionescu
8. Tândărei	8. " St. Chirulescu
9. Brăiliţa	9. " I. Dumitrescu
10. Chioara	10. " V. Popescu
11. Hagieni	11. " St. Toma
12. Frăţileşti	12. " St. Drăghicescu
13. Săveni	13. " N. Matăescu
14. Sudiţi	14. " Gh. Decu
15. Mărculeşti	15. " N. Borcan
16. Vlădeni	16. " V. Cioară
17. Ograda	17. " I. Popescu
18. Bucu	18. " C. Vladimirescu
19. G-ghe-Lazăr	19. " T. Alexandrescu
20. Ghimbăşani	20. " I. Delcea
21. Găiţa	21. " St. Dumitrescu Preşed.

**Circ. XII Feteşti-Ialomiţa parohii 15, preoţi 16. Delegat :
Econom Gh. N. Ionescu**

1. Ferdinand I	1. Preot Uzună
2. Făcăeni	2. " V. Andreescu
3. Borduşani	3. " Gh. Dumitrescu
4. Cegani	4. " D. Ionescu
5. Stelnică	5. " I. Nicola
6. Feteşti	6. " L. Iliescu
7. Dudeşti	7. " V. Marinescu

8. Cocargeaua Nouă	8. Preot V. Voiculescu
9. Pietroui	9. „ Gh. Popescu
10. Găldău	10. „ Radu Gheorghe
11. Jegălia	11. „ D. Biolănescu
12. Șocariciu	12. „ V. Popescu
13. Perlșoru	13. „ Nicolae Dojan
Președinte	14. „ Gh. N. Ionescu
14. Buliga	15. „ Gh. Popescu
15. Cocargea	16. „ N. Negulescu

Circ. XIII Mihai-Viteazu—Ialomița parohii 24, preoți 24.

Delegat : Pr. Marin Rădulescu-Ștefănești

1. Ștefănești	1. Preot. M. Rădulescu Președ.
2. Horia	2. „ I. Cristea
3. Săpunari	3. „ N. Dobrin
4. Lehliu	4. „ Gr. Arsenescu
5. Râșvan	5. „ D. Panaitescu
6. Nucetu	6. „ C. Danciu
7. Lupșanu	7. „ V. Popescu
8. Plevna	8. „ Il. Fiera
9. Dor-Mărunt	9. „ N. Giurcă
10. Domn. Elena	10. „ I. Danciu
11. Socoalele	11. „ S. Constantin
12. Crucea	12. „ I. Sporea
13. Mircea-Vodă	13. „ D. Popescu
14. Vlad Țepeș	14. „ N. Sacerdoțeanu
15. Făurei	15. „ I. Bălțeanu
16. Ulmu	16. „ Gr. Neagu
17. Boșneagu	17. „ Gh. Stănescu
18. Dorobanțu	18. „ V. Rădulescu
19. Vărăști	19. „ Gh. Pănescu
20. Carol I	20. „ C. Diaconu
21. Barza	21. „ I. Barbu
22. Găunoși	22. „ C. Ioachim
23. Independența	23. „ I. O. Popa
24. Dragoș-Vodă	24. „ P. I. Niculescu

Circ. XIV Silistra-Durostor parohii 13, preoți 15. Delegat :

Econom V. Slivneanu

1 Silistra	1. Preot Vasile Slivneanu Preș.
„	2. „ Cosma Gheorghief
„	3. „ St. Popescu
2. Babuc	4. „ R. Stănescu
3. Calipetrova	5. „ St. Bojcu
4. Frăsari	6. „ N. Popescu
5. Caraomur	7. „ I. Vasilescu
6. Cocina	8. „ B. Șicof

7. Doimușlar	9. Preot Moise S. Moise
8. Popina	10. „ D. Vasilef
9. Srebârna	11. „ E. Gheorghief
10. Vetrina	12. „ C. Cenescu
11. Aidemir	13. „ Gr. Arnăudof
12. Capaclia	14. „ Hristu P. Gh.
13. Cainargeaua Mică	15. „ Eug. Hurezeanu

Circ. XV Turtucaia-Durostor parohii 13, preoți 14.

Delegat: Preot N. Manoliu

1. Sf. Nicolae	1. Preot N. Manoliu Președinte
2. „	2. „ Al. Suzeanu
3. Sf. Gheorghe	3. „ Gh. Dumitrescu
3. Satu-Vechiu	4. „ M. Opațchi
4. Senova	5. „ M. Panait
5. Denizler	6. „ C. Ștefănescu
6. Belica	7. „ I. Stoian
7. Antimova	8. „ B. Popescu
8. Sarsânlar	9. „ E. Matache
9. Astfatchioi	10. „ P. Băgulescu
10. Rahovade jos	11. „ Oct. Nițescu
11. Cadichioi	12. „ O. Dugășescu
12. Cusii Vale	13. „ Al. Panaitescu
13. Garvan-Cioara	14. „ I. Teodorescu

Circ. XVI Ostrov-Durostor parohii 12, preoți 13

Delegat: Preot V. V. Stănescu

1. Ostrov	1. Preot V. Stănescu Președ.
2. „	2. „ St. Popescu
2. Almalău	3. „ D. Teodorescu
3. Caraorman	4. „ I. Manolache
4. Bugeac	5. „ C. Pantazi
5. Esechioi	6. „ C. Popescu
6. Gârlița	7. „ Al. Vieru
7. Lipnița	8. „ St. Băsnuță
8. Costugea	9. „ V. Balaiș
9. Cantia	10. „ Gh. Toma
10. Satu-Nou	11. „ R. Popescu
11. Cranova	12. „ Arghir Brătianu
12. Carvan-Cuiungiuc	13. „ L. Moiescu

Circ. XVII Alfatar-Durostor parohii 12, preoți 13.

Delegat: Diacon Ar. Vârnab

1. Cainargeaua-Mare	1. Preot D. Gheorghe
2. Pândâcli	2. „ Gh. Craleț
3. Acbunar-Olucli	3. „ I. Miron
4. Cairac	4. „ O. Mateescu
5. Cercovna	5. „ Fl. Iliuță

6. Siniru-Nou	6. Preot Chircă Nicolae.
7. Doccilar	vacantă
8. Uzulchioi	7. „ Gr. Nemțeanu
9. Curtbunar	8. „ Al. Manu
10. Avduła	9. „ D. Ioniță
11. Alfatar	10. „ I. Hârloanu
„	11. „ Ath. Petrov
12. Hașchioi	12. „ T. Popescu
Președinte	13. Diacon Arghir Vârnav C-ța.

Circ. XVIII Bazargic-Caliacra parohii 13, preoți 17.

Delegat : Preot V. Heroiu

1. Sf. G-ghe Bazargic	1. Preot I. Sapung e
„	2. Diac. T. Jugănaru
2. Sf. Treime Bazargic	3. Preot B. Zănescu
„	4. „ Al. Țancof
„	5. „ P. Ionescu
3. Aiorman	6. „ C. Mocanu
4. Cadievo	7. „ D. Popescu
5. Echiscea	8. „ I. N. Stănculescu
6. Ghelengic	9. „ Gh. Teodosiu
7. Opancea	10. „ V. Ivanof
8. Suiuciu	11. „ V. Heroiu Președ.
9. Sredno-Ceamurlia	12. „ H. Puiu
10. Vladimirești	13. „ Al. Curiman
11. Velifață	14. „ P. Georgescu
12. Casim	15. „ C. Sillion
13. Arman	16. „ N. Alexandrescu
Constanța	17. „ Diac. Gr. Iosub

Circ. XIX Balcic-Caliacra parohii 16, preoți 16.

Delegat : Preot Gh. Lupu

1. Sf. Gheorghe-Balcic	1. Preot Aurel Popescu
2. Sf. Nicolae-Balcic	2. „ I. Caraman
3. Adormirea-Cavarna	3. „ Gh. Lupu Președ.
4. Sf. Gheorghe „	4. „ I. Șerban
5. Ghiaur-Suiciuc	5. „ Gh. Zara
6. Gargalac	6. „ Gh. Buciu
7. Rasoviceni	7. „ C. Pintilie
8. Șabla	8. „ N. Țitof
9. Teke	9. „ A. Dimitrie
10. Vânători	10. „ C. Hagiu
11. Vulturești	11. „ Gr. Boocan
12. Carapcea	12. „ Fl. C. Călin
13. Pădureni	13. „ N. Zamfir
14. Preselenți	14. „ D. Ruso
15. Spasova	15. „ N. Plesnilă
16. Hoșcadeni	16. „ M. Nicșulescu

Circ. XX Armutlia-Caliacra parohii 15, preoți 16.

Delegat : Preot N. Țintoiu

1. Alexandra	1. Preot Gh. Paul
2. Armutlia	2. „ N. Țintoiu Președ.
3. Camilaru	3. „ N. Preda
4. Carali	4. „ Di. Cernaef
5. Fnișea	5. „ C. Cristescu
6. Esetli	6. „ Fl. Puiu
7. Hăș-Chiosele	7. „ Tr. Oprea
8. Infrățirea	8. „ Hristu Pacea
9. Musubei	9. „ Al. Ivanov
10. Prisăcani	10. „ I. Miron
11. Stejarul	11. „ I. Neagu
12. Conac	12. „ M. Gavriloiu
13. Cuiungiuc	13. „ Gh. Epure
14. Ezibei	14. „ P. Atanasof
15. Carasuiar	15. „ C. Angelescu
16. Bazargic	16. „ P. Dobrescu

BIBLIOGRAFIE

Fecundul scriitor, P. Sf. Sa *Dr. Grigorie Gh. Comșa*, Episcopul Aradului, ne oferă din nou două lucrări:

1. „*Glasul Pietrelor*“, Principii călăuzitoare pentru ortodoxia activă. Extras din Revista „Misionarul“ din Chișinău. Prețul: 15 Lei. În broșura aceasta, care nu este altceva decât o continuare a lucrării „Acțiunea catolică și Ortodoxia activă“, autorul expune principiile solide de cari trebuie să se conducă toți cei ce au datoria să acționeze prin ortodoxia militantă și să adâncească puterile divine ale creștinismului ortodox în poporul nostru, în strânsă legătură cu realitățile noastre bisericești.

2. „*Taina Pocăinții și intelectualii*“. Prețul: 15 Lei. În lucrarea aceasta ni se arată că cel ce pretinde a fi om cult nu se poate mulțumi cu primirea adevărilor credinței, ci trebuie să se facă și părtaș tuturor lucrărilor așezate de Iisus Hristos pentru mântuire, și în special că toți intelectualii au trebuință de taina pocăinții, în care trebuie căutată adevărata înțelepciune, putere și bogăție.

Ambele lucrări se pot comanda la Librăria Diecezană din Arad, la librăria Pavel Suru în București și la alte librării din țară. R.

ALEGERILE DIN EPARHIE

Ordin circular No. 5570

1931, Decembrie 22

Cucernice Părinte,

Vi s'a trimis Regulamentul pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive în parohiile și eparhiile din patriarhia română, spre a-l avea drept călăuză la alegerile viitoare, ce se vor ține în zilele mai jos arătate.

În acest scop vi se dau următoarele instrucțiuni:

1) Veți întocmi listele electorale, cel mai târziu, până la 31 Decembrie 1931, după normele date la art. 4 din Regulament. Imediat după întocmire, lista va fi revăzută de Consiliul parohial, iar în ziua de 3 Ianuarie 1931, această listă se va citi în biserică, după Sfânta liturghie și se va afișa în biserică și la oficiul parohial, unde va sta timp de 14 zile libere.

2) În ziua afișerii (3 Ianuarie 1932), se va încheia proces-verbal arătându-se data afișerii și numărul parohienilor trecuți în ea.

3) În ziua de 17 Ianuarie 1932, lista se întocmește în 3 exemplare, se certifică de paroh și se trimite: un exemplar protoieriei respective, al doilea, Sfintei Episcopii, pentru Consiliul eparhial, al treilea se păstrează în Cancelaria parohiei.

4) Contestațiile asupra întocmirii listelor se adresează Sfintei Episcopii, pentru Consiliul eparhial, în termenul de 14 zile, dela data afișerii (art. 7 din Regulament).

5) Tot în ziua de 17 Ianuarie 1932, se face convocarea adunării parohiale, anunțându-se în biserică după săvârșirea Sfintei Liturgii și afișându-se pe ușa bisericii. Convocarea se face pentru ziua de 24 Ianuarie 1932. În caz când la această adunare nu vor veni cel puțin a 10 parte din membrii înscriși pe liste, se va convoca o nouă adunare, pentru ziua de 31 Ianuarie 1932, care se va ține cu orice număr de membri prezenți, nu însă mai mic decât numărul membrilor din Consiliul parohial.

Numărul membrilor din Consiliul parohial, ca și al epitropilor este proporțional cu populația parohiei.

În convocare se va arăta locul, ziua și ora, când se va ține adunarea parohială.

La ordinea de zi va figura numai chestiunea alegerii Consiliului parohial și a epitropilor.

Convocarea va purta un număr de ordine din registrul de ieşire al parohiei, va fi semnată de preotul paroh și prevăzută cu sigiliul parohiei. O copie se va păstra la dosarul adunării. De îndeplinirea acestor formalități se va încheia proces verbal, semnat de paroh și de 2 membri și se va păstra la dosarul respectiv (art. 10 din Reg.)

Procedura alegerii se găsește în Regulament, dela art. 12 până la 66.

6) În eparhie, neavând nici o parohie vacantă, toate alegerile se vor face la datele de mai sus.

7) Lista alegătorilor se va întocmi pentru întreaga parohie, inclusiv filialele și va fi o singură alegere, la biserica parohială.

8) Se exceptează parohiile comunale (provenite din filiale), cari au preoți aparte. Acolo se vor întocmi liste și se vor face alegeri, ca și în parohiile de stat.

9) Alegeri protopopești nu se fac.

10) *Alegerile pentru adunarea eparhială* se vor face astfel :

a) În ziua de Joi 21 Ianuarie, vor avea loc *alegerile membrilor clerici* ai adunării eparhiale.

Colegiul electoral se convoacă de către delegatul episcopesc, dela care veți primi instrucțiuni. El va conduce, ca președinte, operațiunile alegerii.

b) *Alegerile membrilor mireni* se vor face astfel :

În ziua de 7 Februarie 1932, în fiecare parohie se va convoca adunarea parohială de către preotul paroh, pentru ziua de 14 Februarie 1932. Atunci se vor alege doi membri mireni, de către adunarea parohială, prezidată de preotul paroh.

Despuierarea scrutinului se va face în ziua de 25 Februarie 1932, sub președinția delegatului episcopesc, care va lua măsuri în acest sens.

La alegerea membrilor mireni veți avea în vedere art. 146 și următoarele din Regulament.

11) Până la alegerea și constituirea legală a organelor pe noul period de 6 ani, vechile organe își execută toate atribuțiunile lor legale, pe temeiul vechilor mandate.

Veți cerceta în deaproape „Regulamentul” spre a vă clarifica asupra tuturor chestiunilor.

Vi se atrage atenția asupra datelor fixate, pe cari la rezumăm :

Până la 31 Decembrie se vor întocmi listele electorale.

La 3 Ianuarie, citirea și afișarea listelor.

La 17 Ianuarie, înaintarea listelor la protoierie și sf. episcopie. Se face convocarea adunării parohiale pentru Duminica următoare.

La 21 Ianuarie se fac, pe cercuri electorale, alegerile pentru membrii clerici, în adunarea eparhială.

La 24 Ianuarie se face alegerea Consiliului parohial și a epitropilor parohiali, în fiecare parohie.

La 31 Ianuarie se fac aceleași alegeri, dacă nu s'au putut ține la 24 Ianuarie.

La 7 Fevruarie se face convocarea adunării parohiale, pentru alegerile de membrii mireni, în adunarea eparhială.

La 14 Fevruarie se face alegerea a 2 membri mireni în fiecare parohie.

La 25 Fevruarie, parohul, sau delegatul fiecărei parohii, va merge la centrul cercului electoral, cu plicul sigilat, pentru despuierea scrutinului.

Cu arhieresti binecuvântări.

Episcop, † GHERONTIE

Consilier referent administrativ,

Ic. Gr. Dumitrăscu

COPIE de pe adresa Chesturei Poliției Constanța Nr. 24613 din 25 Noemvrie 1931, înreg. la Sf. Episcopie Constanța sub Nr. 5333 din 3 Decemvrie 1931.

PREA SFINȚITE,

Ministerul de Interne ne comunică hotărârea Direcțiunei Presei și Informațiunilor de pe lângă Preșidenția Consiliului de Miniștri, care a interzis răspândirea în țară a „Calendarului ortodox rus“, pe anul 1932, întocmit și tipărit de editura „Dobro“ din Varșovia.

În consecință cu onoare vă rugăm să binevoiți a dispune măsurile convenite ca să ni se semnaleze fără întârziere pe cei ce ar căuta să plaseze asemenea calendare în această Eparhie, pentru a putea să intervenim la timp în scopul confiscării lor. *)

CHESTOR, (ss) Indescifrabil

Șeful Biroului de Siguranță,

(ss) Indescifrabil

*) Se atrage atenția cucernicilor preoți de a nu semna astfel de cazuri

COPIE de pe adresa Sfântului Sinod Nr. 2094 din 12 Dec. 1931 înreg. la Sf. Episcopie Constanța sub Nr. 5648 din 29 Decemvrie 1931.

PREA SFINȚITE,

Cu frățescă dragoste avem onoare a vă face cunoscut cele ce urmează:

De câți-va ani funcționează în București, cu filialele în orașele mai mari ale țării, o asociație numită „Amicele Tine-

relor Fete" sub înaltul patronaj al M. S. Elena și sub președinția Doamnei N. Dr. V. Hurmuzescu. Scopul acestei asociații este protecția fetelor împotriva ispitelor păcătoase. În special se ocupe de fetele tinere care pleacă dela sate, sau din orașele mici, în căutare de lucru, stăpân, slujbă, sau școală, la București și în centrele mai mari.

Ca activitatea acestei asociațiuni să poată fi mai eficace, s'a adresat Sf. Sinod, cerând un sprijin moral din partea clerului și concurs întru ajungerea scopului propus. În special clerul localităților din care fetele tinere pleacă la București în căutare de slujbă, la școală, la meserie sau să caute stăpân este în deosebi solicitat pentru acest concurs. Preții din acele localități să sfătuiască pe copile să nu plece la întâmplare; iar atunci când sunt nevoite să-și părăsească căminul, să fie îndreptate către sus numita societate, care va purta grijă de ele.

Sf. Sinod considerând că opera pe care o face această societate are un înalt caracter moral și social, în ședința sa din 26 Noembrie curent a hotărât să o ajutoreze, rugând pe toți PP. SS. Chiriarihi să îndemne pe preoți ca să dea tot concursul pe care Asociația Amicele Tinerilor Fete li-l solicită. În acest scop e de dorit să participe efectiv la organizarea birourilor asociației prin gările mari cu menirea de a proteja și îndruma pe fetele ce-și părăsesc căminul și vin la orașe căutând slujbă, ori de lucru, sau chiar numai în trece.

De sigur Asociația va intra în legătură directă cu P. Voastră pentru o conlucrare sistematică. Până atunci, însă vă rugăm să binevoiți a atrage atențiunea preoților din acele Dumnezeu păzită Eparhie asupra acestei lucrări, îndemnându-i să dea tot concursul lor numitei Asociații

Primiți vă rugăm, Prea Sfințite, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișeri.

Președinte Patriarh ss. MIRON

Director, ss † TIT

COPIE depe adresa Sfântului Sinod Nr. 2122 din 21 Decembrie 1931, înreg. la Sf. Episcopie Constanța sub Nr. 564 din 29 Decembrie 1931.

PREA SFINTITE,

La Sărăsău în Maramureș o parte dintre locuitori au trecut dela uniati la Sf. noastră Biserică ortodoxă. Aceștia neavând locaș de închinare, cu autorizația Onor. Ministerului respectiv au prefăcut o încăpere din școala primară a satului în paraclis, și aci, până ce ar fi putut să-și construiască un locaș propriu se înbisericescu. Anul acesta, însă, prin zavistia și instigația prefectului județului, care, din ură confesională, el fiind uniatic, persecută ori de câte ori are ocazia

Biserica ortodoxă, dintr'un pretext inventat pentru circumstanță, paraclisul nostru a fost evacuat de autoritățile comunale, și acestea uniute, cu forța și noaptea din școală, sfintele odoare risipite pe drum și prin curțile vecine iar sfânta împărtășanie profanată.

Credem că Onor, Guvernul va lua măsurile ce am cerut împotriva profanatorilor. Dar Sf. Sinod crede necesar o puternică afirmație de solidaritate a întregii Biserici cu ortodoxia din Maramureș, ce trăește sub teroarea unițiilor. În acest scop, în ședința sa din 2 Decembrie 1931, a hotărât ca în chip demonstrativ să se poarte un disc în toate bisericile din țară în tot anul cu scopul de a aduna sumele necesare pentru construirea unei biserici ortodoxe mărețe în Sarasăul unde s'a profanat legea noastră.

Ca atare, avem onoare a vă ruga să binevoiiți a dispune ca hotărârea aeeasta să ia ființă în cuprinsul acelei de Dumnezeu păzite dieceze, explicându-se poporului rostul acestui disc și îndemnându-i ca în duh de solidaritate să contribuie la zidirea bisericii din Sarasău.

Sumele ce se vor strânge se vor trimite spre centralizare la Consiliul Central Bisericesc.

Primiți vă rugăm Prea Sfințite, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișeri.

Președinte Patriarh, ss. MIRON

Director, ss. † TIT

ROMÂNIA

GHERONTIE

Din mila lui Dumnezeu Episcop al Eparhiei Constanța

ACT DE BOTEZ

În urma petiției înregistrată la Nr. 1557/931, prin care prozelitul Mauriciu Katz, de religie mozaică, în etate de 28 ani, născut din părinți de aceeași religie în orașul Roman, cere a fi botezat în religie noastră creștină ortodoxă de răsărit, Noi, pe baza afirmațiunii Cucernicului Preot Iconom St. Niculescu, din raportul No. 99 | 931, încredințăm, că după ce a fost catehizat a fost introdus în sânul sfintei noastre biserici ortodoxe de răsărit, prin Sfânta Taină a Botezului, săvârșită în ziua de 23 Noembrie 1931, în biserica „Sf. Dimitrie” din comuna Cavaclar, județul Constanța, dându-i-se numele de botez Corneliu.

Datu-s'a acest act Chiriarhal Domnului Corneliu Katz în reședința Noastră Episcopală la 1 Decembrie, anul mântuirii una mie nouă sute trei zeci și unu; iar al păstoriei Noastre al VI-lea, spre încredințare că de acum înainte, D-sa este drept fiu al Sfintei noastre Biserici ortodoxe de răsărit.

EPISCOP, ss. † GHERONTIE

Consilier Referent,
ss. Diac. Arghir Vârnab

II. FEBRUARIE (29 zile)

Ziua are 11 ore, noaptea 13.

Zilele săptămânei	Data	Numele sfinților și sărbătorilor
Luni	1	† Sf. mc. Trifon, Petru, Felicia
Mărti	2	† Întâmpinarea Domnului (Stratenia)
Miercuri	3	Sf. Simion cel drept, Ana, Sofronie
Joi	4	Cv. Isidor, Nicolae, Avraamie
Vineri	5	Mc. Agafia, Teodor, Teodulie
Sâmbătă	6	Cv. Vucol, Dorotea, Hrist. Mărt.
Duminică	7	Cv. Part. 1004 mc. Nicomid., Luca
Duminica lui Zanei a 32 după Rusalii. Evang. Luca 15 XIX, 1-10 Ap. I. Tim. IV. 9-15, glasul 3, voscreasna 3.		
Luni	8	Mc. Teodor Strat., pror. Zaharia
Mărti	9	Mc. Nichifor, Ghenadie, Marcel
Miercuri	10	† Sf. mc. Haralambie, Valentina
Joi	11	Mc. Viasie, Teodora, Dimitrie
Vineri	12	Cv. Meletie, Antonie, Alex., Maria
Sâmbătă	13	Cv. Zoia, Fotinia, Martinian
Duminică	14	Cv. Axentie, Isachie, Chiril.
Duminica Hanaencenei a 17 după Rusalii. Evang. 17 Matei XV, 21-28 Ap. II Corinteni VI, 16-VII, 1; glas. 4 voscreasna 4		
Luni	15	Sf. Ap, Onisim, Eufros., Eusebie
Mărti	16	Mc. Pamfil, Porfirie, Iulian
Miercuri	17	Sf. Teodor Tiron, Mariamna
Joi	18	Sf. Leon, Flavian, Agopil, Cosma
Vineri	19	Cv. Arhip, Filimon, Macarie, Evg.
Sâmbătă	20	Cv. Leon ep. Agaton. Plotin
Duminică	21	Cv. Timoter, Efstate, Gheorghe
Duminica Vameș și Faris. a 33 după Rusalii, Evang. 16 Luca XVIII, 10-14; Ap. II Tim. III 10-15, glasul 5, voscreasna 5		
Luni	22	Cv. Atanasie, Fotin
Mărti	23	Mc. Policarp, Ieronim
Miercuri	24	† I și II afl. cap. sf. I. Botezătorul (<i>harți</i>)
Joi	25	Sf. Tarasie Arhip., Alexandru
Vineri	26	Cv. Porfirie, Sevastian, Vic. (<i>harți</i>)
Sâmbătă	27	Cv. Procop. mărt., Tit, Talaleu
Duminică	28	Cv. Vasile Mărt., Muc. Teodor
Duminica Fiului Risipitor a 34 după Rusalii, Evang. Luca XV, 11-32; Ap. I, Cor VI, 12-20, glasul 6, voscreasna 6		
Luni	29	Sf. Casian romanul Marturisorului

Aducem la cunoștință tuturor abonaților că: revista se trimite de aci, regulat. Se vede că la sosirea poștei, sunt cititori cari o rețin.

Facem un călduros apel și pe această cale, către toți acei cari se ocupă cu lucrul acesta, să n'o mai oprească și s'o trimită la destinație.

Deasemenea rugăm pe toți abonații noștri, cari nu primesc regulat revista, să ne comunice la timp pentru ca noi să cercetăm și să luăm măsuri.

TOMIS

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANȚA

Domnului
P. C. Sale
Doct. Ec. N. M. Popescu

Biserica Bradu-Boteanu
Comuna

Parohia _____

Județul *București*